VIRGIL STOENESCU

O fată imposibilă

Comedie în trei acte

Cuprins

PERSONAJELE.....3
ACTUL I.....4
ACTUL II.....31
ACTUL III.....57

PERSONAJELE

DIRECTORUL ŞCOLII — Petre Savin
PRIMARUL COMUNEI MOVILA VECHE
MIHELA IONAŞCU şi OTILIA GRIGOUESCU — absolvente de învăţământ superior
VALERIU CALOMFIR — coleg de promoţie şi logodnicul Mirelei
CRISTIAN MIRCEA — medic în comuna Movila Veche
IRINA — învăţătoare
BOGDAN CORDONEANU — arheolog
VICTOR VELCESCU — preşedintele Consiliului Popular Judeţean
STELU — secretarul U.T.C.-ului din comuna Movila Veche
VICTORIŢA — o fetişcană hazlie de 17—18 ani
PROFESORUL BĂTRÎNEANU

Decorul (unic) reprezintă cancelaria unei şcoli generale de 10 ani. Mobilă obişnuită, veche, sărăcăcioasă. Pe pereţi două-trei tablouri de un gust îndoielnic. Încăperea, deşi nu prea curată şi îngrijită, are un aer de austeritate impusă de cineva care ţine să-şi facă din asta o carte de vizită. Două uşi — una în primul plan stânga care răspunde afară şi alta în planul doi dreapta, care asigură comunicaţia cu interiorul şcolii. Undeva în fund o fereastră prin care se profilează în depărtare un deluşor acoperit cu pomi şi buruieni.

Acţiunea se petrece în zilele noastre, într-o comună îndepărtată şi săracă din regiunea subcarpatică, pe care am denumit-o de circumstanţă „Movila Veche”.

ACTUL I

Înainte de deschiderea cortinei se aude un ţipăt de spaimă al Otiliei; după o secundă ţipătul se repetă şi în aceeaşi clipă cortina se deschide înfăţişând-o pe Otilia în braţele doctorului Cristian care încearcă s-o sărute cu forţa.

OTILIA (*zbătându-se*): Brută!
CRISTIAN: Un pupic, scumpo. Doar unul singur.
MIRELA (*intră ca o furtună*): Dă-i drumul fetei...
CRISTIAN (*o lasă pe Otilia şi se întoarce cu un aer plictisit*): Câta mai tărăboiul pentru un fleac. Ce naiba măi fetelor, parc-aţi fi de ceară, zău aşa!
MIRELA: Nu încerca să fii obraznic, doctore, că te întrec.
CRISTIAN: V-am adus cu Trabantul meu 180 de km. Cred că meritam o răsplată, nu?
MIRELA: E drept. (*Deschide poşeta.*) Cât?
CRISTIAN: Nu bani, frumoaso!
MIRELA: Dar ce?
CRISTIAN: Un pupic de la un tip drăguţ ca mine, n-ar putea decât să vă onoreze.
MIRELA: Pofteşte!
CRISTIAN: Cum? Mă laşi să...?
MIRELA: Decât să-i rămân îndatorată unui tip „drăguţ" ca dumneata!
CRISTIAN (*râzând şmechereşte*): Bagă de seamă! S-ar putea să-ţi placă.
MIRELA (*fixându-i costumaţia cam pestriţă*): Ceea ce-mi place la dumneata e că ştii să te îmbraci... haină bleumarin la pantaloni maron şi cu cravata vernil,

merge de minune. Îţi mai lipsesc nişte bocanci violeţi.

CRISTIAN (*acru*): N-aveţi umor, fetelor! Nici o scofală cu voi!

MIRELA: Mdeh! În schimb dumneata...

CRISTIAN (*iese mormăind*): Ne mai întâlnim noi.

MIRELA: Sper. Poate chiar într-o zi când o să arborezi cravata bunelor maniere! (*Se duce la fereastră şi priveşte dealul din depărtare.*) Hm! Dealul acela... Vezi dealul acela, Otilia?

OTILIA (*a rămas în mijlocul camerei, ostilă*): E oribil!

MIRELA: Ce anume?

OTILIA: Tot ce văd în jurul meu. Totul!

MIRELA: Doar n-o să ne speriem din prima clipă.

OTILIA: Scoate scrisoarea!

MIRELA: Dragă Oti...

OTILIA: Prietena ta bună! De unde-ţi scria? Din Movila Veche, nu? Nu e aici Movila Veche? Aici e! Scoate scrisoarea, Mirela! O ştiu pe dinafară... (reproducând) ... „Comuna noastră e de fapt un orăşel în devenire. De pe acum e un mir paradis. Străzile şi trotuarele asfaltate. Mai mult de jumătate din numărul caselor sunt noi. Şcoala e o clădire cu două etaje, cu săli de clasă mari, spaţioase, cu 12 încăperi pentru laboratoare...” (*Ţipă înfuriată.*) Unde e şcoala asta, Mirela? Minunea asta, unde e?

MIRELA (*stânjenită*): Otilia...

OTILIA (*tot mai îndârjită*): Nu suntem în comuna prietenei tale? Atunci ce-i cu magherniţa asta? Unde-s cele două etaje? Laboratoarele unde sunt?

MIRELA: Am să-ţi explic.

OTILIA: Nu să-mi explici! Să-mi arăţi! Pentru că eu îţi arăt! Poftim! Uite ce ne aşteaptă!

MIRELA: Linişteşte-te Oti!

OTILIA: De ce m-ai adus aici, Mirela?

MIRELA: Capricioasă eşti, Oti! Ştii doar că nu te puteam lăsa singură. Ai pus atât de mult la inimă despărţirea

de Radu, de parcă s-ar fi sfârşit totul pentru tine.

OTILIA (*abătută*): Şi chiar s-a sfârşit!

MIRELA: Nu vorbi prostii! Eşti o fată frumoasă şi deşteaptă! Orice bărbat s-ar da în vânt după tine. Nu l-ai văzut pe cel din tren, arheologul! Te sorbea din orbi...

OTILIA: Mirela, nu mă amăgi ca pe copiii de grădiniţă!

MIRELA: Şedea lângă line.

OTILIA: Dar se uita la tine! Pe tine te-a întrebat dacă îţi place Marin Sorescu, iar tu l-ai şi ironizat: „un arheolog care se dă în vânt după poezia nouă...” Iar când a cumpărat cornetul cu mere cui le-a dat pe cele mai frumoase? Ţie!

MIRELA: În sfârşit! N-are importanţă. El s-a dus într-ale lui. Noi într-ale noastre.

OTILIA: Mirela, eu înnebunesc aici! Mă înţelegi? În 24 de ore înnebunesc. Şi-aşa am momente când îmi vine să urlu.

MIRELA: Oti dragă...

OTILIA: Tu de ce să rămâi aici, Mirela? Ai un scop anume? Doar n-o să-mi spui că te-a dat gata satul ăsta de cum l-ai văzut! Tu eşti o fire mai practică decât mine. Vrei să faci carieră, nu-i aşa? Munceşti pe brânci câţiva ani şi devii profesoară emerită. Poate chiar directoarea şcolii. E mai uşor să te remarci într-o şcoală care merge prost, decât într-una care merge bine! Dacă o pui pe roate, ai firma asigurată, la Inspectoratul şcolar. Explică-mi Mirela! Te întreb pentru liniştea mea interioară: speri să faci din satul ăsta o trambulină pentru tine? De-aia l-ai ales?

MIRELA (*gânditoare*): Pe mine mă leagă ceva de satul ăsta.

OTILIA: Ce?

MIRELA: Ai s-o afli într-o zi.

OTILIA: În ziua când o să faci spectaculosul tău salt din Movila Veche direct în Bucureşti. Dar de ce era nevoie

de toată trambalarea asta? Dă-i un telefon lui Valeriu şi-ţi aranjează el un post la...

MIRELA: N-am să recurg la Valeriu... Niciodată!

OTILIA: Treaba ta. Eu însă nu rezist aici! În văgăuna asta! Să ştii!

MIRELA: De ce nu eşti cinstită cu tine însăţi, Oti? Dac-ai primi acum o scrisoare de la Radu, sau dac-ar apare ca prin minune şi ţi-ar cădea la picioare, „văgăuna" asta ţi s-ar părea tot atât de urâtă? Nu cumva tu confunzi proasta ta dispoziţie, cu...

OTILIA (*iritată*): Nu ştiu, Mirela! Ştiu doar că nu-mi place locul ăsta.

MIRELA: Aci sunt tot oameni ca noi, Oti!

OTILIA: Ei au problemele lor, eu am problemele mele. Ia-mă de aici, Mirela! Te rog! Te implor! Nu mă sili la un voluntariat în care nu cred. Nu cred şi pace! M-auzi?

MIRELA: Bine Oti! Linişteşte-te! O să ne gândim ce e de făcut...

OTILIA: Nu ne mai gândim. Ne luăm bagajele şi, — Dumnezeule! Au rămas în maşina doctorului. (*Ţipă*.) Valizele, Mirela!

MIRELA: Bine, bine, o să le găsim. Doctorul locuieşte în sat. O să-i aflăm adresa şi... (*O descoperă pe Victoriţa care a intrat cu câteva clipe mai înainte şi le priveşte mirată*.) Fetico, eşti de aici?

VICTORIŢA (*o fetişcană de 16-l7 ani care-şi disimulează isteţimea sub o poză conformistă de toantă hazlie*): Îhî!

MIRELA: Ştii unde stă doctorul?

VICTORIŢA: Îhî!

MIRELA: Mergi cu noi până acolo?

VICTORIŢA: Nu poci.

MIRELA: De ce nu poţi?

VICTORIŢA: Trebuie să fac curat. Altfel mă ocărăşte...

MIRELA: Cine?

VICTORIŢA: Don director.

MIRELA: Atunci arată-ne barem în ce direcţie s-o apucăm.

VICTORIŢA: Mergeţi în sus pe uliţă, până la o fântână...
MIRELA: Fântâna cu troiţă?
VICTORIŢA: De unde ştiţi?
MIRELA (*evaziv*): Ştiu.
VICTORIŢA: Acolo, pe dreapta e o casă cu ulucă verde şi cu viţă în curte. Acolo şade don doctor.
MIRELA: Mulţumesc. Cum te cheamă?
VICTORIŢA: Victoriţa.
MIRELA (scoate o ciocolată din poşetă şi i-o dă): Ţine Victoriţo!
VICTORIŢA (*încântată*): Ooo! Ciucalată?!
MIRELA: Să nu spui nimănui c-am fost pe-a ici.
VICTORIŢA: Nici lu' don director!
MIRELA: Nici. (*Deschide uşa din stânga şi priveşte afară, gânditoare*.) Hm!
OTILIA (*vine lângă ea*): La ce te uiţi?
MIRELA: Uliţa asta...
OTILIA: Ce-i cu uliţa asta?
MIRELA (*trezită din gânduri*): Nimic.
OTILIA: Hai, Mirela!

(*Ies amândouă; Victoriţa începe să deretice prin cancelarie; după câteva clipe intră directorul şcolii: e un om de vreo 50—53 de ani, cu o înfăţişare pe care şi-o doreşte plină de importanţă*.)

VICTORIŢA: Don director, nu v-aţi întâlnit...?
DIRECTORUL: Cu cine?
VICTORIŢA (*amintindu-şi*): A, nu. Cu nimeni.
DIRECTORUL: Iar vorbeşti în bobote, toanto? Şterge-o de aici!

(*Victoriţa iese; Directorul se aşează la birou*.)

IRINA (*o femeie uscăţivă, fără o vârstă definită, cu o figură care a fost cândva frumoasă, intră şi se opreşte*

sfioasă lângă uşă): ...Petre... îmi trebuie bani de pâine.
DIRECTORUL (*fără s-o învrednicească cu vreo privire*): Ţi-am mai spus de o mie de ori, Irina: nu permit să se intre astfel în cancelaria mea. De ce nu ciocăneşti la uşă?
IRINA: Iartă-mă.
DIRECTORUL: Parcă-ai fi toanta aia de Victoriţa. Numai ea dă buzna ca un animal.
IRINA: Am uitat.
DIRECTORUL (*ridică privirea*): Ce vrei?
IRINA: Bani de pâine.
DIRECTORUL: Poftim.
IRINA: E adevărat că ne vin două absolvente?
DIRECTORUL: În locul tău eu nu m-aş bucura. Orice tinerel cu patalamaua în buzunar, vă scurtează zilele vouă, ăstora fără diplomă. Nu uita asta!
IRINA (*cu un oftat*): Poate c-ai dreptate. (*De la uşă.*) Am uitat să-ţi spun de Stelu...
DIRECTORUL: Care Stelu?
IRINA: Tractoristul de la Staţiune. Vine azi la tine. Are o propunere. Nu e rea deloc. Mi-a explicat-o şi mie...
DIRECTORUL (*cu dispreţ*): Hm! „Ţie”? Cine l-a autorizat să ţi-o explice „ţie”?
IRINA: E un băiat de ispravă. Ştii ce face în timpul liber? Adună folclor. A strâns costume ţărăneşti, icoane vechi, năframe.
DIRECTORUL (*sec*): Mă rog şi tu ce vrei? (*Pe pauza care se face se aud ciocăniturі în uşă.*) Intră!
STELU (intra şi închide uşa tacticos; e un tânăr cu gesturi calme, măsurate şi cu o distincţie pe care n-ai bănui-o sub salopeta de tractorist pe care o poartă): Noroc, tovarăşe director!
DIRECTORUL: Bună ziua.
IRINA: Pe mine mă iertaţi. (*Iese.*)
STELU: Am venit cu o propunere, tovarăşe director.
DIRECTORUL (*rece*): E în legătură cu şcoala?

STELU: Eu zic că da. Pot să şed?
DIRECTORUL: Dacă vrei!
STELU (*şade*): Ştiţi că eu adun de câtăva vreme...
DIRECTORUL: Ştiu. S-aud propunerea.
STELU: Să organizăm aci la şcoală un mic muzeu. Eu dau tot ceea ce am adunat...
DIRECTORUL (*muşcător*): „Să organizăm”? Cine? Tu cu mine? Poate vrei să-ţi batem şi-o placă de marmoră la intrare: „muzeu înfiinţat prin donaţia marelui Stelu, tractorist la...”
STELU (*sec*): Mecanizator!
DIRECTORUL: Tot aia e! De ce nu-ţi vezi de tractorul tău, măi băiete?
STELU: Asta e tot ce găsiţi să-mi răspundeţi?
DIRECTORUL: Unde vrei să-ţi organizez muzeul? Aici în cancelarie?
STELU: Aveţi o cămăruţă lângă clasa I. Acolo unde-şi ţine Victoriţa măturile şi găleţile...
DIRECTORUL: Ai informaţii! Nu ştiam că Victoriţa are slăbiciune pentru tractorişti.
STELU: Toţi şcolarii ştiu de camera aceea. Aţi uitat că v-am fost elev până acum câţiva ani?
DIRECTORUL: N-am uitat! Tocmai de aceea am să-ţi dau un sfat...
STELU: Nu e nevoie. Mi l-aţi mai dat. Când eram în ultima clasă! Nu ştiu dacă e acelaşi... Atunci vă propusesem...
DIRECTORUL: E acelaşi! (*Stelu ezita o clipă, apoi se ridică*.) Tu ai idei, Stelule! Ştiu! Multe idei! Puneţi-le în slujba tractorului... Fă-l să meargă mai repede; să are mai adânc! De celelalte treburi ne ocupăm noi. Suntem mai bătrâni. Mai îndreptăţiţi. Eu nu mă amestec, în meseria ta. Nu te amesteca nici tu într-a mea! Când o să fie nevoie aci de un muzeu etnografic, o să-l înfiinţăm cu... Atunci o să mă gândesc dacă îmi sunt de folos şi nimicurile tale.
STELU: Credeam că v-aţi schimbat, tovarăşe director.

DIRECTORUL: Poftim?
STELU: O ştiu încă de pe când vă eram elev; dumneavoastră nu iubiţi tineretul. Şi când nu iubeşti tineretul, nici nu-l înţelegi.
DIRECTORUL (*ameninţător*): Ascultă Stelule... (*Victoriţa dă buzna înăuntru.*)
VICTORIŢA: Don director, a venit...
DIRECTORUL (*sec*): Ieşi afară!
VICTORIŢA (*uluită*): Păi...
DIRECTORUL: Ieşi! (*Victoriţa vrea să iasă.*) Stai! Să intri iar, după ce-ţi aduci aminte... (*Sever.*) Cum se intră în cancelaria mea?
VICTORIŢA (*râzând*): Aooileo!
DIRECTORUL: Fără „aoileo”...
VICTORIŢA: Trebuia să...
DIRECTORUL (*aspru*): Ieşi!
VICTORIŢA (*iese şi ciocăneşte, apoi intră veselă*): A venit...
DIRECTORUL: Ieşi afară!
VICTORIŢA: Păi am ciocănit!
DIRECTORUL: Şi ţi s-a răspuns?
VICTORIŢA (*cu mâna la gură*): Aoileo!
DIRECTORUL: Fără „aoilco”!
VICTORIŢA (*iese repede şi ciocăneşte.*)
DIRECTORUL: Intră!
VICTORIŢA (*reintră triumfătoare*): A venit primarele!
DIRECTORUL: Mare toantă eşti! Să intre. „Primarul”, nu primarele, cum ai zis tu. Ieşi! (*Victoriţa iese.*)
PRIMARUL (*fire jovială, spontană*): Bună, tovarăşe director. Ce faci aici Stelule? Povestea cu muzeul! Ai aranjat cu tovarăşul director?
STELIT (*ironic*): M-a aranjat tovarăşul director! Bună ziua! (*Iese.*)
PRIMARUL (*către director*): L-ai felicitat?
DIRECTORUL: Pentru ce?
PRIMARUL: A fost ales secretarul organizaţiei de U.T.C. E

un tânăr excepţional. Îmi pare bine că-l ajuţi. Muzeul acela e visul lui.

DIRECTORUL (*mustăcind*): Hm!

PRIMARUL: Ce-i cu dumneata? Pari cam mohorât. A, ştiu! E din pricina mea. Iartă-mă omule! Am ajuns la primărie cu cinci minute după ce plecaseşi.

DIRECTORUL: Nu-mi place să fiu tratat ca un caraghios!

PRIMARUL: Bine frate! Vrei să-mi fac autocritica? Gata! Mi-o fac!

DIRECTORUL (*cu o subtilă perfidie*): Vreau să-ţi dovedesc că-ţi sunt prieten tovarăşe primar. Ştii cum se dovedeşte asta? Spunându-i omului adevărul în faţă. Şi eu ţi-l spun: e ceva în purtarea dumitale care-mi displace.

PRIMARUL (*cu umor*): Ce-ţi face?

DIRECTORUL: Îmi displace.

PRIMARUL: Zău?

DIRECTORUL: Da.

PRIMARUL: Îţi displace?

DIRECTORUL: Categoric.

PRTMARUL: Ce anume? Mai concret!

DIRECTORUL: Ar trebui să-mi acorzi mai multă consideraţie. Există o intelectualitate a satului. Cunoşti importanţa pe care i-o acordă partidul. Şi respectul. Sau probabil că nu le cunoşti.

PRIMARUL: De ce omule? C-am întârziat la o întâlnire?

DIRECTORUL (*cu abilitate*): Pe lângă o domnie nouă foiesc întotdeauna intriganţii. Au apărut şi pe lângă dumneata. Aşa zişii nemulţumiţi. Ştii că există nemulţumiţi de profesie? Strâmbă din nas la orice. Critică orice. Lovesc în oricine. (*Apăsat.*) De când ai venit dumneata... lovesc în mine.

PRIMARUL (*studiindu-l cu atenţie*): Ce te face să spui asta?

DIRECTORUL: Am auzit şi cu unele şoapte. Rapoarte la inspectoratul şcolar... sesizări... s-a găsit un ţap

ispăşitor. Dacă satul ăsta e cum e... directorul şcolii e de vină.

PRIMARUL: Dur după părerea dumitale, cine e de vină, că satul ăsta a rămas ca o buruiană printre flori? Uită-te la cei din Prundul. Şi-au pietruit străzile, au ridicat două complexe comerciale, şi-au clădit vreo 60 de case noi numai în anul ăsta, şi-au întins nişte sere pe vreo 2 hectare... Sau priveşte spre Moviliţa. Juri că le afli într-un orăşel. Numai Movila asta veche a rămas oropsită ca o cenuşăreasă printre atâtea prinţese. De ce, tovarăşe director? Eu îs venit doar de câteva luni, dar dumneata eşti aici de ani de zile. Cine poartă vina?

DIRECTORUL: Eu nu arunc acuzaţii tovarăşe primar. Sunt un om cu părul alb. Fac apostolat in satul ăsta de 15 ani. Toată lumea mă respectă, mă apreciază. Au venit şi-au plecat diverşi conducători ai treburilor comunale. Eu am rămas! Aş zice, că într-un fel, eu am fost adevăratul primar al satului în tot acest timp. Ce puteam face? Suntem o localitate mică, săracă, uitată de Dumnezeu...

PRIMARUL: Asta e părerea dumitale, sau a lui Dumnezeu?

DIRECTORUL: E o tristă realitate.

PRIMARUL: Da? Ei să ştii că mie îmi plac lucrurile vesele. Ce nu-mi place, e şcoala dumitale.

DIRECTORUL: De ce?

PRIMARUL: Ai nouă cadre didactice. Câte sunt calificate? Numai unul singur: dumneata! Cine suferă? Elevii şcolii, bineînţeles. Oare asta „nu-ţi displace”?

DIRECTORUL: E vina mea că absolvenţii nu se înghesuie la Movila Veche? Odată au venit doi tineri. După o săptămână au dat bir cu fugiţii. De cinci ani nu s-a mai prezentat nici unul la post.

PRIMARUL: Nu cumva asta slujeşte interesele cuiva din această şcoală?

DIRECTORUL (*indignat*): E o insinuare?

PRIMARUL (*calm*): Nu ştiu ce-i aia!

DIRECTORUL (*patetic*): Mă jigneşti, tovarăşe primar. Eu am venit în satul acesta cu cele mai bune intenţii...

PRIMARUL: După 15 ani de activitate dumneata mai vorbeşti încă de „intenţii”?! La „rezultate” când o să ajungi? Te-ai întrebat?

DIRECTORUL: Am scos generaţii de elevi. Le-am dăruit lumina culturii! Asta nu contează?

PRIMARUL: Vorbe mari, tovarăşe director. Mie vorbele umflate îmi strepezesc dinţii! Am văzut situaţia şcolară pe anul trecut. Din toţi absolvenţii dumitale n-a reuşit nici unul la liceu. Asta cum contează?

DIRECTORUL (*îl priveşte vădit nemulţumit*): Hm! Văd că m-au încondeiat straşnic la dumneata!

PRIMARUL: Cine?

DIRECTORUL: Duşmanii. Sunt înconjurat numai de duşmani.

PRIMARUL (*râzând*): Haida-de! N-o lua chiar aşa! Cunoşti proverbul: „fă-te frate cu dracul până treci puntea”. Noi doi avem o punte greu de trecut. Trebuie să scoatem aşezarea asta la lumină. Aşa că să nu mai pierdem vremea socotind care dintre noi e pe locul lui Scaraoţchi! Azi ne sosesc absolventele. Ai aflat?

DIRECTORUL: Da.

PRIMARUL: Ce-ar fi să le pregătim o primire mai acătării celor două fele? Adună-ţi cadrele didactice, câte sunt la îndemână. Zic să-l chemăm şi pe Stelu. Să fie şi U.T.C.-ul de faţă, nu? S-o fi întors doctoraşul? Să vină şi el o minută. Era bun şi agronomul, dar ăla-i pe câmp. A, dar popa? Popa Năstase! Nu face şi el parte din „intelectuali* lalea satului”? Face! Poate n-ar strica şi-o floare, două, nu, ce zici?

DIRECTORUL: Nu ştiu dacă e cazul să organizăm o asemenea festivitate. Nici pe mine nu m-a primit nimeni cu flori acum 15 ani. Să fim sobri tovarăşe primar. Să nu învelim în foiţă roz apostolatul dascălului de ţară.

PRIMARUL: Dar sunt două fele tinere, frate, ce naiba!
DIRECTORUL: Tocmai de aceea. (*Cu o scuză*.) Iartă-mă! N-am nici o încredere în „absolvente”! Sunt păţit. Îţi garantez că nu vor sta aici nici două săptămâni.
PRIMARUL: De ce să punem răul înainte?
VICTORIŢA (*dă buzna*): Don director, a venit...
DIRECTORUL (*sec*): Ieşi afară!
VICTORIŢA: Aoileo!
DIRECTORUL: Ieşi! (*Victoriţa iese şi după o clipa se aude o ciocănitură; exasperat directorul urlă din nou*.) Du-te la dracu, toanto!

(*Uşa se deschide şi în prag stau cele două absolvente puţin surprinse de urletul directorului*.)

MIRELA (*recăpătându-şi calmul şi ironia*): E drept că nu ne aşteptam la o primire chiar atât de îmbietoare! (*Înaintând*.) Vino Oti! (*Sfidătoare, cu ochii ţintă pe director*.) Bună ziua!
PRIMARUL: Vai de mine! Fetele noastre sunt? Absolventele? Ele sunt?
DIRECTORUL (*o priveşte surprins pe Mirela*): Dumneata?
MIRELA (*susţinându-i privirea*): Dumneavoastră! Suntem două.
DIRECTORUL: La şcoala noastră?
MIRELA: Da. Putem intra sau...
PRIMARUL: Desigur. Poftiţi. Poftiţi. Iertaţi primirea asta cam... Tocmai ieşise o fetişcană... Poftiţi! Eu-s Mihai Pricop, primarul. Ştiţi cum v-aşteptam? Nu-i aşa, tovarăşe director? Dar ia staţi! Cursa nu vine la unu jumătate? Cu ce-aţi ajuns până aici?
MIRELA: Medicul din sat ne-a adus. Ne-am întâlnit la Consiliul Popular Judeţean.
PRIMARUL: Doctoraşul? Aşa da. E limpede. Dar uite că ne-aţi luat pe nepusă masă! Noi plănuisem o mică festivitate. Nu, tovarăşe director? Ceva aşa de hun

venit! Da' de ce nu şedeţi? N-avem fanfară! (*Râde fericit*.) Că dac-aveam, o puneam să cânte...

OTILIA: E mai bine că nu v-aţi deranjat.

PRIMARUL: Poftim? (*Pauză*.)

OTILIA: Noi nu rămânem.

PRIMARUL (*năucit*): Cum?!

OTILIA: Nu rămânem aici.

PRIMARUL: Cum adică? Aţi venit să ne spuneţi că nu rămâneţi?

MIRELA: Am venit la dumneavoastră ca să vă cerem o mână de ajutor. Ne-au rămas bagajele în maşina doctorului. L-am căutat la circă, dar a plecat prin satele vecine. Poate îl găsiţi dumneavoastră cu telefonul. Nu de alta dar am auzit că autobuzul pleacă înapoi după o jumătate de oră. Şi iată e aproape timpul să sosească.

PRIMARUL: Deci... numai d-aia aţi venit la şcoală? Ca să vă luaţi bagajele?

DIRECTORUL (*izbucneşte într-un râs răutăcios: către Primar*): Ce părere ai tovarăşe primar? Eu ziceam două săptămâni! N-au stat nici două ceasuri. Păcat că n-ai avut şi o fanfară! Şi flori! Şi steguleţe, pentru clipa asta istorică, nu? (*Mai râde o clipă apoi se opreşte brusc*.) Scuzaţi! (*Se ridică*.) Eu am treabă. (*Către Primar*.) Ajută-le dumneata să-şi găsească bagajele. (*Merge la uşă*.) Victoriţo!

VICTORIŢA (*de afară*): Da, don director.

DIRECTORUL: Le laşi pe dumnealor să stea aici până la plecarea autobuzului. Ai înţeles?

VICTORIŢA: Da. don director.

DIRECTORUL: Bună ziua! (*Se întoarce de la uşă şi cu un rictus de satisfacţie către Mirela*.) Şi... drum bun, tovarăşă profesoară!

MIRELA (*susţinându-i privirea*): Tovarăşe... la plural. Suntem două, tovarăşe director! (*Directorul iese*.)

PRIMARUL: Vreţi să-i daţi această mare satisfacţie?

OTILIA: Vina e a mea. Ea ar fi rămas...

PRIMARUL: Ce vă sperie? Satul? Să ştiţi că nu-i chiar aşa de... Acum e după ploaie. Pe aici domnea odinioară o sărăcie neagră. Eu-s nou în funcţie, ştiţi? Oamenii-s neîncrezători încă; nu m-ajută, bat pasul pe loc. Dar nu mă las. Aţi văzut magazinul sătesc? Nu l-aţi văzut. Vreau să-l transformăm în complex comercial. O să clădim şi-o baie comunală...

OTILIA (*încet*): E oribil.

PRIMARUL: Poftiţi?

OTILIA: Ne pare rău. Noi plecăm.

PRIMARUL: Şi vreţi bagajele? Bine. V-aduc bagajele cu o condiţie: să mai stăm de vorbă! Să nu luaţi o hotărâre pripită. Da? Graba strică treaba, nu uitaţi! (*Iese*.)

OTILIA (*vine lângă ea*): Mirela... iartă-mă! Vom face însă acelaşi lucru...

MIRE LA: Cum?

OTILIA: Î altă parte. Acelaşi lucru pe care l-am fi făcut aici. Tot la ţara. Tot într-un sat. Dar nu în pustietatea asta. (*Afară s-a oprit o maşină*.)

VALERIU (*afară*): Hei, fetico, n-au sosit aci două domnişoare de la Bucureşti?

OTILIA (*veselă*): Ai auzit? E Valeriu! A venit Valeriu! Poftim! Să mai zici că nu ţine la tine!

MIRELA: Valeriu?! Da, după voce, el e!

OTILIA: Ştii ce? Nu-i spune de schimbarea noastră. Lasă-l să-ţi demonstreze ce sacrificiu măreţ face el venind după tine şi pe urmă trânteşte-i bomba!

VICTORIŢA (*dă buzna*): Domnişoarelor... (*Îşi dă seama că n-a ciocănit*.] Aoileo! (*Iese, ciocăneşte şi reintră ca o furtună*.) Domnişoarelor, a venit...

MIRELA: Lasă că ştim cine-a venii!

VALERIU (*25 de ani, înalt, elegant, alură sportivă, cam prea sigur de sine pentru vârsta lui; are totuşi umorul să se autopersifleze*.)

OTILIA (*sărindu-i înainte*): Valeriu! Valeriu!

VALERIU: Servus fetiţo!

OTILIA: Să ştii că ne-ai făcut praf! Bravo Valeriu! Asta zic şi cu apariţie de conchistador!

VALERIU: Apropo de praf! Mi-am nenorocit amortizoarele prin hârtoapele astea. Bonjour Mirela.

MIRELA: Bonjour, Valeriu. (*Se sărută*.)

VALERIU: Propun să facem economie de timp, fetelor. De acord? Pe scurt deci: aseară găsesc acasă un bilet. Recunosc scrisul! Fac ochii mari şi citesc: „Mi-am ales postul în comuna Movila Veche. Nu te oblig”... (*Către Mirela*.) Parcă aşa scrie, nu?

MIRELA: Da, nu te oblig.

VALERIU: ... „dar dacă mă iubeşti, poţi să vii după mine” (*Către Mirela*.) Exact?

MIRELA: Absolut exact.

VALERIU: Înhaţ telefonul, răscolesc birourile de informaţii, prietenii, miliţia, Ministerul Învăţământului: unde dracu vine Movila asta Veche? În sfârşit azi dimineaţă fac plinul, merg vreo 5 ore cu 90—100, fac trei contravenţii, calc două raţe, un cocoş şi la orele (*Îşi priveşte ceasul.*) 12,45 am plăcerea să-mi aprind ţigara în comuna Movila Veche! (*Îşi aprinde ţigara*.) Apropo: În decorul ăsta se poate fuma un Kent?

OTILIA: Eşti cel mai dulce băiat din lume!

VALERIU: De acord! Dar acum vreau să pun o întrebare: de ce, Mirela?

MIRELA: Nu înţelegi!

VALERIU: Am început discuţia asta încă de la Bucureşti. De ce la ţară, Mirela, când tu aveai locul tău în Capitală?

MIRELA: Cineva trebuia să vină şi aici, nu crezi?

VALERIU: Dar de ce tu Mirela? Aţi muncit din răsputeri. V-aţi câştigat dreptul s-alegeţi ce-i mai bun. De ce s-alegeţi ce-i mai prost? V-a blestemat cineva? Ispăşiţi vreo condamnare? De ce Mirela? Te-ai uitat afara? Îţi sare broasca pe fereastră. Te-ai uitat înăuntru? (*Arată tavanul*.) Te dai uţa cu păianjenii. Te-ai gândit câte kile

de praf vei mătura de pe uliţă cu fustele tale midi? Şi atunci te întreb din nou: de ce Mirela?

MIRELA: Să zicem că există în unii vocaţia locurilor grele. La un tânăr asta se numeşte, în general, romantism.

VALERIU: Fleacuri! Asta sună frumos în articolele de gazetă.

MIRELA: N-ai auzit nici de vocaţia nobilă a pionieratului?

VALERIU: Las-o pentru filmele cu cow-boy.

MIRELA: Şi totuşi există o anumită capacitate a intelectualului de a se realiza, mă înţelegi Valeriu? — de-a se desăvârşi tocmai din confruntarea cu dificultăţile.

VALERIU: Poveşti! Vorbea un filozof, undeva, despre laşitatea organică a intelectualului. Ştii ce înseamnă asta, Mirela? Înseamnă că onorabilul e gata să-şi vândă oricând cele mai „nobile vocaţii" pentru un fotoliu pluşat, un frigider şi-o baie căptuşită cu faianţă!

MIRELA: Când n-ai decât simţuri, n-ai nici o scuză!

VALERIU: Filozofie de doi bani jumate! N-avea dreptate Topîrceanu? (*Căutând să-şi reamintească versurile*.)

„Locuinţa mea de vară
E la ţară,
Acolo era să mor
De urât şi de întristare
Beat de soare
Şi pârlit îngrozitor".

Şi-n plus ţânţarii care-ţi zumzăie pe la urechi şi purecii care te pişcă toată noaptea şi urzicile prin care treci orbecăind spre closetul din fundul grădinii. Mersi! N-am vocaţie pentru asemenea delicii.

MIRELA: Atunci de ce-ai venit?

VALERIU: Cum, n-ai ghicit încă? Am venit să te iau, Mirela.

MIRELA: Să mă iei? Cum adică, fără să mă întrebi nimic?

VALERIU: Ba te întreb: unde sunt bagajele?

OTILIA: Au rămas în maşina doctorului.

VALERIU (*iritat*): Ce doctor? Va să zică există şi un doctor în povestea asta? O escapadă în toată regula! Bravo Mirela! Deci are un clenci venirea ta încoace?! Şi clenciul este medicul satului. Cine e individul? De unde-l cunoşti pe acest Esculap cu cojoc şi opinci?

OTILIA: Nu fii absurd Valeriu. Doctorul e o cunoştinţă întâmplătoare. L-am întâlnit la Consiliul Popular Judeţean.

VALERIU: Perfect! Să conchidem: plecăm înapoi peste o jumătate de oră.

MIRELA (înfuriindu-se): Valeriu, crezi că sunt un colet pe care-l încarci în maşină şi-l duci unde ai tu poftă?

VALERIU: Să nu dramatizăm. Eşti logodnica mea. Şi logodnica mea n-o să facă pe dăscăliţă în... Movila Veche!

MIRELA: Şi dacă n-aş mai fi logodnica la?

OTILIA: Staţi copii. Ce-s prostiile astea? (*Către Valeriu*.) Mirela credea c-ai venit să rămâi cu noi.

VALERIU: Eu? Aici? Şi cariera mea? Te joci cu cariera mea, Mirela? Am postul meu in Bucureşti. Mi l-am cucerit cu sudoarea frunţii.

MIRELA: Eşti cinic!

VALERIU: În schimb tu eşti ipocrită!

MIRELA: Ipocrită?

VALERIU: Ai vrut să mă pui la încercare. Şmecherie femeiască. Un punct pe hartă la dracu în praznic, un bileţel ultimativ şi pe urmă ca la margarete: vine, nu vine, vine nu vine, vine nu vine...

MIRELA: Eşti odios!

VALERIU: Iar tu eşti imposibilă! Auzi? Asta eşti tu Mirela: o fiinţă imposibilă! Cu idei imposibile!

MIRELA: Bine că ni-ai definit. O să ţin minte!

OTILIA: Staţi. Valeriu, n-ai dreptate. Mirela a venit încoace din cauza unei prietene. A înşelat-o cu o scrisoare. I-a zugrăvit satul ăsta ca pe un mic paradis. (*Către Mirela*.)

Arată-i scrisoarea.

MIRELA: N-am ce să-i arăt. Scrisoarea aceea era o plăsmuire.

OTILIA: Cum?! Dar... prietena?

MIRELA: Prietena... nu există.

OTILIA: Atunci de ce...!? Cu ce scop ai...?

MIRELA: Ţi-am mai spus, Oti. Nu vroiam să te las singură.

OTILIA: Bine, înţeleg! Dar de ce aici? De ce neapărat aici, la capătul lumii?!

MIRELA: Am să-ţi răspund, dragă Oti, cu o expresie din frumosul grai romanesc. Poate că ar fi trebuit să ţi-o spun mai de mult, dar n-am apucat. E o expresie străveche, pe care o foloseau deopotrivă voievozii, ca şi ţăranii de la coarnele plugului. Numai că ei o rosteau cu mândrie, iar eu o spun cu o sfială de care mi-e ruşine. Otilia, aresta e locul meu de baştină.

OTILIA: Cum adică?

MIRELA: Aici s-a născut mama mea. Aici m-am născut eu.

OTILIA: Nu se poate! Nu mi-ai spus niciodată! Eram convinsă că eşti din Bucureşti. Mama ta e doar profesoară acolo. De ce n-ai pomenit niciodată despre asta?

MIRELA: Nu ştiu! Probabil că filozoful lui avea dreptate. Când mi-ani lepădat straiele de ţărancă şi le-am îmbrăcat pe cele de intelectuală, s-or fi schimbat şi-n mine niscaiva resorturi.

VALERIU (*căutând să-şi păstreze calmul*): Mirela dragă, n-am parcurs 650 de kilometri doar ca s-asist la o dezbatere despre ţărani şi intelectuali. Ţi-am vorbit frumos! Ţi-am argumentat. Vrei să te rog? Poftim, te rog: Mirela, hai acasă! Eşti frumoasă! Eşti deşteaptă! Mă mândresc cu tine! Familia mea te place. Prietenii mei te răsfaţă. Duşmanii mei îţi fac curte. Eu te ador! Azi, în particular. Mâine, cu acte în regulă. Ce mai vrei Mirela? Dumnezeu, sau dracu, a hărăzit să ne naştem sub o zodie bună. Tata e... cine e! Ce să-i fac?! Să-l

dăm jos? Nu pot. Nu l-am pus eu director general. Iar ca tată, n-am ce să-i reproşez. Ne-a aranjat o situaţie. Acum ne aranjează o casă. Alta în locul tău ar chiui de bucurie! Şi apropo de chiuit! Mi-ai trântit-o în faţă că eşti ţărancă. Te aşteptai să mă cutremur. Poftim, nu mă cutremur. Te iau chiar şi ţărancă!

MIRELA: Mărinimosule!

VALERIU (*cu umor*): De acord! Unde mai pui că fac şi-un gest politic. Nu luptă clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea? Ei iată şi-un exemplu de alianţă între intelectualitate şi ţărănime.

MIRELA: Eşti „glumeţ” sau impertinent?

VALERIU: Din amândouă câte puţin.

IRINA (*apare prin uşa din stânga cu o jumătate de pâine intermediară în braţe*): Mă iertaţi. Bună ziua. Credeam că...

VALERIU: Ai picat la ţanc. Căutăm nişte bagaje. Dumneata eşti femeia de serviciu?

MIRELA (*reproş*): Valeriu!

IRINA: Nu, domnule, sunt învăţătoare. (*Iese repede.*)

VALERIU (*către Mirela, sarcastic*): Pardon! Nu vă credeam... „colege”...

OTILIA: Eşti grosolan, Valeriu.

VALERIU: Nu scumpo, sunt necruţător! Pe scurt: să închidem cartea cu snoave ţărăneşti şi să n-o mai deschidem niciodată. Unde-i doctorul acela cu bagajele, Mirela?

MIRELA: Nu-ţi mai pierde vremea. Ai cinci ore de făcut până la Bucureşti!

VALERIU (*începe sa se înfurie*): Să nu ne jucăm de-a baba oarba! Am şi cu un punct de fierbere. Nu mai face mofturi, Mirela!

MIRELA: Nu-mi vorbi urât. Valeriu. Nu-ţi sunt nevastă.

VALERIU (*scos din fire*): Tata o să-ţi anuleze numirea la şcoala asta!

MIRELA: Mă voi plânge Ministerului.

VALERIU: Voi torpila decizia Ministerului.
MIRELA: Mă voi plânge Comitetului Central.
VALERIU: Ce vrei, Mirela?
MIRELA (*categoric*): Să-mi dai pace! N-am să fiu roaba familiei Calomfir. Cearta asta a venit la timp. Respiri pe nas numai conformism şi vanitate. M-ai lua de nevastă cu aerul că-mi dai de pomană. Mersi! Nu servesc!
VALERIU (*înfuriat*): Asta pentru că ţi-ai schimbat numai straiele. Năravurile, nu! Îndărătnicia ţi-a rămas. Îndărătnicia ţăranului. Şi nostalgia ţi-a rămas. Nostalgia clipelor când lipăiai prin noroi cu tălpile goale, sau când te duceai cu găleata la fântână ca să adapi...
OTILIA: Nu fi mojic, Valeriu.
MIRELA: Ai uitat să pui şi „mândria”. Mândria ţăranului! Şi de fapt asta era toată explicaţia: sunt o ţărancă prea mândră ca să mă vând pe un blid de linte!
VALERIU: Bagă de seamă, Mirela! Nu abuza de răbdarea mea! Ai să suporţi consecinţele, Mirela!
MIRELA (*rece*): Du-te, Valeriu!
VALERIU (furios): Dracii să vă mai înţeleagă! (*Merge spre uşă şi se împiedică de Otilia; răstindu-se la ea*.) Şi tu ce faci? Rămâi cu „ţăranca” asta?
OTILIA (*luată prin surprindere se sumeţeşte deodată*): Da.

(*Valeriu iese trântind uşile în urma lui; se aude maşina care demarează violent*.)

OTILIA: Iartă-mă Mirela. Nu l-am crezut atât de...
MIRELA: De ce? Tu n-ai nici o vină. De fapt totul s-a oprit la paragraful acela care spune că n-am desfiinţat încă deosebirile dintre sat şi oraş. (*Intră Victoriţa*.)
VICTORIŢA (*cu o surprindere amuzată*): Aoileo! Ce-i făcurăţi? A ieşit ca din puşcă!

(*Cele două fete se privesc o clipă destinse, apoi izbucnesc în râs împreună cu Victoriţa*.)

MIRELA: Victoriţo!
VICTORIŢA: Da, domnişorico!
MIRELA: Vrei s-o chemi niţel pe tovarăşa Irina?
VICTORIŢA: Sigur. (*Iese*.)
MIRELA: Oti, eşti o prietenă adevărată. Îţi mulţumesc.
OTILIA (cu stoicism): Acu ce-o fi... o fi!
MIRELA: N-ai să regreţi, Oti. Te asigur. Avem atâtea de făcut. O să fie greu. Dar o să ne dea multe satisfacţii. Ai să vezi.
IRINA (*intră*): M-aţi chemat?
MIRELA (*se duce la ea cu mâna întinsă*): Iartă-mă! În primele clipe nu te-am recunoscut.
IRINA: Eu te-am recunoscut, dar am crezut că nu vrei să...
MIRELA: Abia când ieşeai mi-am dat seama. (*Face prezentările*.) Prietena mea, Otilia.
IRINA (*cu tristeţe*): M-am schimbat?
MIRELA: Enorm!
IRINA: Ce face... (*Ezitare*.) mama?
MIRELA: Bine.
IRINA (*adresându-se Mirelei*): E ciudat... în toţi anii aceştia te-am aşteptat. Eu n-aveam motive să mă bucur. Ştiam asta. Dar te aşteptam. Eram sigură că aici şi nu în altă parte îţi vei alege postul.
MIRELA: De ce?
IRINA: Mi-e greu să-ţi răspund. (*Merge spre uşa din fund*.) În orice caz, îţi mulţumesc.
MIRELA: C-am rămas?
IRINA: Că mi-ai întins mâna. (*Iese*.)
OTILIA: De unde o cunoşti, Mirela? Cine e?
CRISTIAN (*intră cu valizele*): Iacă-tă-le!
MIRELA: Mulţumim, doctore. Ţi-aş face nişte propuneri de pace. Le accepţi?
CRISTIAN: Nu mă aşteptam să câştig prin abandonul adversarului. V-aţi speriat de satul acesta, de ce? În primele zile am fost ca voi. Strâmbam din nas, nimic

nu-mi intra în voie. Dar pe urmă mi-a plăcut sătucul ăsta! Are farmecul lui. Eu când îmi ambalez Trabantul pe uliţa mare şi toată omenirea iese la porţi ca să-l salute pe dom' doctor, mă simt ca Iuliu Cesar când a trecut Rubiconul. Şi acum grăbiţi-vă să dispăreţi, ascundeţi-vă undeva până vine autobuzul.

MIRELA: De ce?

CRISTIAN: Să nu vă găsească primarul. Nu vrea să vă lase să plecaţi. Cursa soseşte peste cinci minute... (*A intrat Primarul.*) şi pleacă peste...

MIRELA: Când vom dori să aflăm orarul curselor de autobuz din Movila Veche o să te consultăm, doctore. (*Către Primar.*) Acum avem o altă rugăminte: ne ajutaţi să ne găsim o gazdă mai ca lumea?

PRIMARUL (*cu gura căscată*): Ce-e-e?!

MIRELA: Ne-am răzgândit. (*Confidenţial.*) Închide gura tovarăşe primar. Un reprezentant al puterii administrative n-are prestanţă cu gura căscată. (*Tare.*) Rămânem!

PRIMARUL: Fato dragă... (*Într-o explozie de bucurie o ia în braţe şi-o sărută pe amândoi obrajii.*)

MIRELA (*cu o privire maliţioasă spre doctor*): Văd că-n satul asta e o manie colectivă!

PRIMARUL: Bravo fetelor! Iertaţi-mă tovarăşe profesoare! E o mare bucurie pentru mine. Ai văzut doctore? (*Încet.*) Închide şi dumneata gura! Ce naiba! (*Tare.*) Bravo! Vă spun din toată inima, fiţi binevenite! Aşa da! Aşa absolvente mai zic şi eu!

MIRELA: Festivitatea de primire fiind deci terminată, să purcedem la cazarea celor două profesoare.

PRIMARUL: Gata. Am plecat.

MIRELA: Stai tovarăşe primar! Otilia, eu rămân aici cu bagajele. Mergi tu cu dânsul. Vezi, alege ceva mai... Prefer o cameră mare cu pat dublu, decât două chichineţe.

OTILIA: Bine! (*Iese.*)

CRISTIAN: Mă duc şi eu.
MIRELA: Mersi doctore. Şi să ştii c-are dreptate poporul: nu e dracul chiar atât de negru!
CRISTIAN: „Dracul” fiind dumneata?
MIRELA: Nu, dumneata!
CRISTIAN: Aha!
VICTORIŢA (*dă buzna*): Domnişorico... (*Îşi dă seama că n-a ciocănit.*) Aoileo! (*Vrea să iasă.*)
MIRELA: Stai. Lasă. Dacă n-ai ciocănit de prima dată... Ce este?
VICTORIŢA: Vă caută cineva.
MIRELA (*Victoriţei*): Pe mine mă caută? Cine?
VICTORIŢA: Nu ştiu. Zice că-i olog.
MIRELA: Cum?!
VICTORIŢA: Un domn. Are ochelari negri. Da nu e olog. M-am uitat cu bine. Da el aşa zice: c-a venit ologul! (*Intră Bogdan.*) Uite-l! (*Iese.*)
MIRELA (*uimită*): Dumneata?!
BOGDAN: Sărut-mâinile!
MIRELA: Ce-i cu dumneata aici?
BOGDAN: Deranjez?
MIRELA: Deloc. Tovarăşul doctor Cristian şi tovarăşul... Iartă-mă, nu ţi-am reţinut numele!
BOGDAN: Bogdan Cordoneanu, arheolog.
CRISTIAN: Îmi pare bine. Mă scuzaţi, eu tocmai plecam. La revedere. (*Iese.*)
MIRELA: La revedere, doctore. (*Se întoarce către arheolog.*) Şezi, tovarăşe Cordoneanu!
BOGDAN: Te rog să-mi zici Bogdan.
MIRELA: N-am să-ţi zic Bogdan. Ce cauţi dumneata aici? Parc-am înţeles că aveai altă destinaţie.
BOGDAN: Mirela!
MIRELA: Ţi-am dat voie?
BOGDAN: Mirela, am venit după dumneata.
MIRELA: Cu ce scop?
BOGDAN: Să-ţi răspund deschis?

MIRELA: Absolut.

BOGDAN: Am o neîncredere retrogradă în capacitatea de rezistenţă a femeii.

MIRELA: La ce?

BOGDAN: Nu e uşor să schimbi două climate complet diferite în mai puţin de 24 de ore. Mă înţelegi Mirela? N-am vrut să pierzi pariul. Am vrut să fiu lângă dumneata.

MIRELA: Ce pariu?

BOGDAN: Venind aici dumneata, fată frumoasă, cochetă, elegantă „de la oraş” — ai angajat un pariu cu Viaţa. Ai pariat, de pildă, că vei călca prin noroaiele de la Movila Veche cu dezinvoltura cu care ai traversa Calea Victoriei; ai pariat că atunci când vei intra în săliţa scundă şi întunecoasă a unei clase din şcoala asta mizeră, te vei simţi ca în aida Ateneului Român; ai pariat că ori de câte ori îţi va veni să plângi, vei surâde zicând că ţi-a intrat ceva în ochi; ai pariat că nu vei regreta nimic, nu vei spera nimic şi nu vei mai râvni nimic pe toată perioada dintre două vacanţe. Ai pariat, în sfârşit că vei rămâne! Că nu vei fugi nici după o zi, nici după două, nici după cinci. Recunoşti c-ai pariat?

MIRELA: N-am pariat nimic. Te miră? Explicaţia e mult mai simplă. Eu fac parte probabil, tovarăşe Cordoneanu, din tagma acelor fantastice curiozităţi ale naturii care îşi iubesc satul în care s-au născut. Şi care cred că au o datorie morală faţă de el...

BOGDAN: Cum?! Eşti din Movila Veche?

MIRELA: Da! Aşa că speculaţiile dumitale melodramatice s-au infirmat. M-am reîntors în satul meu. Simplu şi banal.

BOGDAN (*vesel*): Mirela...

MIRELA (*ferindu-se*): Te rog să nu te repezi...

BOGDAN (*nedumerit*): Cum?

MIRELA: Nu... e pe aici un obicei! Care cum poate te ia în braţe. Acum însă aş vrea să jucăm cu cărţile pe faţă: cu

ce intenţii ai venit dumneata încoace? Hai! Fără speculaţii! Când ne-am cunoscut în tren, încotro mergeai?

BOGDAN: Spre Răcurenii din Deal.

MIRELA: Deci?!

BOGDAN: Am fost trimis de la Bucureşti să fac prospecţiuni în două localităţi din judeţul acesta. Lângă fiecare din ele se află câte un deal care se numeşte... (*Îi arată prin fereastra*.) Ştii cum se numeşte dealul acela?

MIRELA: Stai să-mi amintesc! A, da! Cetăţuia!

BOGDAN: Tot aşa se numeşte şi cel de lângă Răcurenii din Deal.

MIRELA: Şi ce importanţă are asta?

BOGDAN: Pentru arheologi numele de „Cetăţuia” indică mai întotdeauna urmele unor străvechi civilizaţii. Comori fabuloase au fost descoperite sub câte o cetăţuie dintr-astea...

MIRELA (*atentă*): Deci Răcurenii din Deal şi Movila Veche erau obiectivele dumitale?

BOGDAN: Da.

MIRELA: De ce nu ne-ai spus-o din tren?

BOGDAN: Pentru că m-aţi fi întrebat de ce nu încep cu Movila Vecile.

MIRELA: Consideră că ţi-ani pus întrebarea acum.

BOGDAN: Aici a intervenit dorinţa preşedintelui Consiliului Popular Judeţean.

MIRELA: Ce amestec are preşedintele?

BOGDAN: E pasionat după arheologie. Vestigiile geto-tracice de la Mirăneşti graţie lui au fost puse în valoare. Preşedintele mă cunoaşte dintr-o altă împrejurare şi m-a rugat să-mi încep prospecţiunile la Răcureni.

MIRELA: De ce neapărat la Răcureni?

BOGDAN: El e de-acolo.

MIRELA: Aha! Înţeleg. (*O mică pauză; îşi priveşte ceasul*.) Atunci să cronometrăm. Mai ai 8 minute până la

plecarea autobuzului.

BOGDAN (*calm*): Mi-am schimbat hotărârea; îmi încep prospecţiunile la Movila Veche.

MIRELA (*rezervată*): Motivul?

BOGDAN: E nevoie să-l explic?

MIRELA (*urmărind minutarul ceasului de la mână*): Tovarăşe Cordoneanu...

BOGDAN: Mirela...

MIRELA (*inflexibilă*): Am să-ţi vorbesc după ceas, tovarăşe arheolog... Nu mai mult de două minute, pentru ca în celelalte şase să poţi prinde autobuzul.

BOGDAN: Nu-mi place să discut sub stare de asediu.

MIRELA: Îţi mulţumesc pentru intenţii! Ca şi pentru gest. Sunt foarte frumoase. Dar trebuie să ţi-o spun cinstit, îţi iroseşti vremea...

BOGDAN: De ce? Am latitudinea să încep prospecţiunile acolo unde vreau eu.

MIRELA: Ai o rugăminte a cuiva... şi te rog să i-o îndeplineşti. Eu traversez o stare sufletească foarte proastă. M-am certat adineaori cu logodnicul meu. Pentru un timp vreau să fiu liberă de orice gânduri. Să-mi recapăt echilibrul. Mai ales că mă aşteaptă şi aci la şcoală o poveste destul de neplăcută.

BOGDAN: N-am să te incomodez cu nimic. Îţi promit.

MIRELA: Te cred, dar am să simt, iartă-mi expresia — am să te simt dându-mi târcoale. Şi asta o să mă enerveze. Vreau să devin obscură pentru un timp. Să nu mă observe nimeni, să nu mă complimenteze, să nu mă placă nimeni. Absolut nimeni. Pentru că mă placi, nu-i aşa, domnule Cordoneanu?

BOGDAN: Poate ceva mai mult!

MIRELA: Ce înseamnă acest „ceva mai mult”?

BOGDAN: E o nuanţă. Şi o nuanţă nu se explică. Se simte!

MIRELA: De acord. Dar nu mai am răgazul de-a descifra nuanţele, pentru că au trecut cele două minute. (*Îi întinde mâna*.) La revedere, tovarăşe Cordoneanu!

BOGDAN: Ţii, într-adevăr, să plec?

MIRELA: Te rog. E mai bine pentru toată lumea. Crede-mă!

BOGDAN: Pot să-ţi scriu?

MIBELA (*îl conduce spre uşă*): Dară vrei...

DIRECTORUL (*intră încruntat: dând cu ochii de Bogdan*): Dumneavoastră?

BOGDAN: Eu am plecat domnule. Bună ziua! (*Iese repede*.)

DIRECTORUL (*foarte sever*): Aş vrea să-ţi pun in vedere, tovarăşă profesoară, că în cancelaria mea...

MIRELA (*fulgerată de-o hotărâre bruscă*): O clipă! (*Se repede şi smuceşte uşa. Strigă din cadrul ei*.) Bogdane! Bogdane! M-am răzgândit. N-ai vrea să începi totuşi cu Movila Veche? (*Se întoarce ţanţoşă spre director*.) Ce ziceai, tovarăşe director?

DIRECTORUL: Am vrut să-ţi atrag atenţia că nu permit ca-n cancelaria mea...

MIRELA (*întrerupându-l cu o brutalitate neaşteptată*): Asta nu e cancelaria dumitale! E cancelaria şcolii! Una la mână! A doua! În această cancelarie vom sta de vorbă. Nu acum. Zilele astea. Fiindcă noi doi avem multe de vorbit. Mai ales în legătură cu mânia. Nu-i aşa, tovarăşe director?

CORTINA

ACTUL II

Acelaşi decor; după câteva zile. La deschiderea cortinei, în scenă se află Otilia, aşezată la o măsuţă; Mirela intră cu catalogul sub braţ.

MIRELA: Ce faci, Oti?
OTILIA (*fără chef*): Eah!
MIRELA: Azi m-am simţii grozav de caraghioasă.
OTILIA: De ce?
MIRELA: Eram mai emoţională ca ei. Prima zi de şcoală. Aş putea spune c-am trăit-o mai curând ca o elevă, decât ca o profesoară... Ştii cum îmi bătea inima când am intrat în clasă?... 27 de perechi de ochi aţintiţi asupra ta... Cred că mă roşisem toată! 27 de frunţi iscoditoare. 27 de micro-universuri sufleteşti, pe care tu le poţi cuprinde în palme ca pe nişte pui de vrabie ce tremură gata-gata să-ţi scape printre degete... M-am fâstâcit din prima clipă. Am început să mă bâlbâi... Era mai ales una mică în banca întâia. Una blondă, cu ochişori rotunzi, ca două mărgele. Mă sfredelea cu ei şi — culmea-culmii — îmi zâmbea încurajator. Auzi tu? Ghicise că mă poticneam şi-mi surâdea tainic, colegial, ca şi cum mi-ar fi spus: „Hai! Curaj! Eu sunt cu tine!” Să nu râzi Oti, dar mi-a venit să cobor de la catedră şi să trec în bancă lângă ea... (*O priveşte*.) La tine cum a mers?
OTILIA (*ezită o clipă, apoi izbucneşte*): Sunt obraznici şi murdari!
MIRELA: Sunt copii, Oti! Toţi copiii sunt obraznici şi

murdari, dacă-i priveşti superficial. Ai nişte lentile deformate, Oti. Îţi ascund culorile vieţii...

OTILIA (ricanând): Ce să fac? Eu nu sunt „sufletistă” ca tine.

MIRELA: De ce nu eşti?

OTILIA: Uite, fiindcă nu-mi dă mâna! Sufletul meu e făcut zob. Al tău îmboboceşte ca un trandafir.

MIRELA: E şi-o chestie de voinţă, Oti! Uneori trebuie să-ţi propui să te simţi bine. Sau, mai corect spus, să-ţi propui să nu faci comparaţii.

OTILIA: Vorbe! (*Cu năduf.*) Cred şi eu că te simţi bine cu adoratorul la scară.

MIRELA: Cu cine?

OTILIA: Pajul tău! Adoratorul tău! Ce poale fi mai plăcut? Un om care le soarbe din ochi. Care te învăluie cu mii de atenţii. Care se aşterne sub paşii tăi ca un covor...

MIRELA (*reproş*): Vai! Oti, vorbeşti ca o liceana exaltată.

OTILIA: Nici un „vai Oti”! E îndrăgostit până peste urechi. Şi nu de mine. Sper că n-o să mai susţii aberaţia asta!

MIRELA: Bogdan a venit aici cu o treabă foarte precisă, dragă Oti!

OTILIA: A venit după tine. E limpede! Nu mă socoti chiar atât de naivă!

MIRELA: E arheolog, Oti dragă. L-au trimis să facă prospecţiuni.

OTILIA: Ei da şi-l interesează pe el dealul acela, cum mă interesează pe mine dealul mitropoliei.

MIRELA: Mă interesează pe mine. Doresc din tot sufletul să găsească acolo un tezaur. Satul ăsta are nevoie de aşa ceva, nu înţelegi?

OTILIA: Crezi c-o să-l îmbogăţeşti cu o comoară de circumstanţă?

MIRELA: Nu comoara o să-i fericească pe oameni, ci ideea că satul lor reprezintă o valoare. Când vor realiza asta, vor descoperi că-l şi iubesc.

OTILIA: Extravagantă teorie! Să i-o ţii şi directorului! Poale

el are timp să te creadă! (*Iese îmbufnată: între timp a intrat Irina cu catalogul sub braţ.*)

IRINA: Ce e cu ea? Nu se adaptează?

MIRELA: E un copil răsfăţat, căruia i s-a luat jucăria. Nu ştiu ce să fac cu fata asta. Suferă îngrozitor.

IRINA: I-ar trebui, poate, un antidot.

MIRELA (*pe gânduri*): Mda! Poate c-ar fi o idee!... (*Intră profesorul Bătrîneanu cu catalogul sub braţ.*)

BĂTRÎNEANU (*are 60 de ani*): Ce fac stimatele colege? Cum se simt? Se simt bine? Bravo! Eu mă bucur când totul merge bine!

MIRELA: Vă înşelaţi, „totul” nu prea merge bine!

BĂTRÎNEANU: Poftim?

MIRELA: Vreau să vă rog ceva tovarăşe Bătrîneanu. Profit de faptul că e şi Irina aici. Am făcut un raport pe care vă rog să-l semnaţi.

BĂTRÎNEANU (*prudent*): Ce raport? Către cine?

MIRELA (*ia o hârtie de pe masă*): Deocamdată e către directorul şcolii. Dacă va fi cazul îl voi trimite însă şi la Inspectoratul şcolar. Iată! Citiţi-l!

BRĂTRÎNEANU (*ferindu-se să atingă hârtia*): Nu! Mulţumesc! Nu citesc rapoarte. În general mă feresc de rapoarte. Spuneţi-mi dumneavoastră ce scrie înăuntru.

MIRELA: Am descoperit că şcoala n-are material didactic. Cred că n-a mai primit nimic de la înfiinţare. Unde este laboratorul de fizică şi de chimie? Unde e cabinetul de geografie? E posibil, Irina, să nu existe decât o singură hartă pentru toate clasele? Să nu existe un cerc agronomic şi unul tehnic? Nu ştiu zău, dar şcoala asta a rămas ca-n Humuleştii lui Ion Creangă!

BĂTRÎNEANU (*râde încetişor*): E-he-he! Tovărăşico, tovărăşico! Asta e febră!

MIRELA: Ce este?

BĂTRÎNEANU: Febra insurecţională a tinereţii. He-hee! Au mai trecut şi alţii pe-acolo. Elanurile vârstei...

MIRELA: Nu înţeleg de ce vorbiţi ca dintr-o altă epocă.

Dumneavoastră predaţi fizica şi chimia. E secolul fizicii şi al chimiei. Trebuie să aplicaţi metodele moderne de predare. Cu ce, dacă nu aveţi nici măcar un rudiment de laborator?

BĂTRÎNEANU: Profesorul contează, stimată colegă. Nu laboratorul.

MIRELA: Nu sunt de părerea dumneavoastră dar oricum n-are ce să vă strice dacă semnaţi hârtia asta.

BĂTRÎNEANU: Hm! Dumneata ştii cum mă cheamă pe mine?

MIRELA: Bătrîneanu.

BĂTRÎNEANU: Iorgu Bătrîneanu. E, ca să zic aşa, un nume predestinat. Eram bătrân din copilărie. Alţi copii băteau mingea pe maidan. Eu dădeam meditaţii ca să-mi ajut fraţii şi surorile. Cu chiu cu vai mi-am găsit un loc sub soare. Nu e nici mai cald, nici mai rece decât altele. Dar nu-mi dă probleme! Iar dumneata vrei acum să mă leg la cap când nu mă doare.

MIRELA: Ce se poate întâmpla dacă semnaţi această hârtie?

BĂTRÎNEANU: Ce se poate întâmpla! Hm! Auzi, tovarăşă Irina!

MIRELA: Vă e teamă? De ce? Rugăm să se facă înzestrarea şcolii cu materialul didactic necesar. E o revendicare perfect legală. Irina, cred că dumneata n-o să ai...

BĂTRÎNEANU: Las-o. N-o pune într-o situaţie penibilă. Ţii neapărat să ne umileşti, stimată colegă?

MIRELA (*surprinsă*): Eu?!

BĂTRÎNEANU: Nimeni nu-şi poartă laşităţile la lumina zilei. Nu va semna nici ea. Nu voi semna nici eu.

MIRELA (*către Irina*): Adevărat? (*Irina pleacă fruntea ruşinată şi nu răspunde*.)

BĂTRÎNEANU: Nu va semna nimeni, tovarăşă profesoară! Îţi garantez!

MIRELA: De ce? (*Pauză*.) Aşa teamă vă e de el? Mi se pare

exagerat.

BĂTRÎNEANU: Vrei s-asculţi sfatul unui om pe care nu degeaba îl cheamă Bătrîneanu? Rupe hârtia asta, stimata colega! Cu ea ne poţi face rău la toţi!

MIRELA: De ce? Explicaţi-mi?!

BĂTRÎNEANU: Într-un timp o duceam foarte prost cu directorul nostru. Ne pedepsea; ne pâra tot timpul la Inspectoratul şcolar. Şi nu ştiam de ce. Pe atunci se mai ridicau glasuri dintre noi, care-i cereau să facă ba una, ba alta, pentru şcoală. De câţiva ani însă ne împăcăm foarte bine cu directorul nostru...

MIRELA: Fiindcă nu-i mai cereţi nimic. (*Către Irina*.) Aşa e?

IRINA: Tu, Mirela, nu poţi înţelege.

BĂTRÎNEANU: Lasă lucrurile în albia lor, stimată colegă. Directorul nu-i un om râu. Are şi el defectele lui. Dar ce, eu n-am? Sau dumneata? Ne-am stricat luni şi ani până ne-am obişnuit cu defectele lui. Şi acum ce-ai vrea dumneata? Să ne amărâm zilele luând-o cu altul de la început?

MIRELA: Asta înseamnă abdicare, tovarăşe profesor. înseamnă să renunţi la propria ta...

BĂTRÎNEANU: Unii suntem prea bătrâni, stimată colegă! Îmbătrâniţi înainte de vreme. Ştii ce înseamnă asta? Că nu mai avem la ce renunţa.

MIRELA: N-aveţi dreptate. (*Pune hârtia pe masă*.) Eu pun hârtia pe masa directorului... şi vom vedea.

BĂTRÎNEANU: Faceţi cum vreţi, stimata colegă. Din partea mea aveţi toată libertatea. Eu sunt adeptul armoniei universale. V-am spus! Idealul meu e să nu supăr pe nimeni... şi nimeni să nu se lege de mine! Nu deranjez, ca să nu fiu deranjat! Omagiile mele stimate colege şi să ne vedem mâine cu bine! (*Către Irina, cu o voioşie silită*.) Fiindcă aşa e bine: ca totul să meargă bine, nu? (*Iese*.)

MIRELA (*revoltată*): Ei, cum, Irina, chiar în halul ăsta v-a adus? E îngrozitor!

IRINA: Te rog şi eu, Mirela: ia memoriul acela şi rupe-l!
MIRELA: Nici nu mă gândesc!
DIRECTORUL (*intră grav şi distant*): Irina adu-mi o cafea şi un pahar cu apă. (*Irina iese.*) Tovarăşă profesoară, am de vorbit cu dumneata.
MIRELA: Şi eu cu dumneata.
DIRECTORUL: Pofteşte, te ascult.
MIRELA: Am o propunere pentru viitoarea oră de română. L-am invitat pe Stelu în mijlocul elevilor mei.
DIRECTORUL: Tractoristul? Pentru ce? Ca să le vorbească despre tractoare?
MIRELA: Nu, asta mi-a scăpat. Dar o s-o facem la proxima întâlnire. Acum l-am poftit cu caietele lui de poveşti. Vom improviza o mică şezătoare. Stelu va citi unul din basmele culese de el, iar copiii vor trebui să-l repovestească în scris sub forma unei compuneri libere.
DIRECTORUL: Te poftesc să anulezi totul. Ideea dumitale e ridicolă. Nu cu Stelu vom organiza o şezătoare literară, ci cu doi-trei scriitori pe care am să-i aduc eu personal de la Bucureşti.
MIRELA: Regret că se vorbeşte cu atâta uşurinţă despre Stelu. El este, poate, cel mai interesant personaj al acestei comune. De ani de zile cutreieră satele adunând comorile folclorului din regiune. Îşi cheltuieşte pe ele până şi ultimul ban. Nici un cercetător ştiinţific n-ar fi lucrat cu atâta migală şi cu atâta dragoste la inventarierea şi organizarea materialelor adunate. Dumneata ai văzut colecţiile lui de-acasă?
DIRECTORUL: Nu umblu prin casele oamenilor.
MIRELA: Nu-i nimic, o să le vezi la şcoală.
DIRECTORUL: Cum?
MIRELA: Vom înfiinţa un muzeu etnografic la şcoală. Stelu ne va dona colecţiile lui. După care îl vom îmbogăţi şi noi cu ajutorul copiilor. Eu m-am oferit să fiu custode...
DIRECTORUL: Ce înseamnă impertinenţa asta? Dumneata

iei decizii în şcoala mea? Nu se va înfiinţa nici un muzeu. Tractoristul să-şi vadă de arăturile lui. Dumneata de elevii dumitale...

MIRELA: Nu persoana mea e în cauză tovarăşe director. Iniţiativa îi revine unei organizaţii politice. Muzeul va lua fiinţă sub oblăduirea U.T.C.-ului.

DIRECTORUL: U.T.C.-ul? Ce amestec are U.T.C.-ul?

MIRELA: De altfel vom lua legătura şi cu Institutul de Folclor. Aşa că opoziţia dumitale n-o discutăm cu mine, ci cu secretarul Comitetului Comunal de Partid.

DIRECTORUL: Aha, l-aţi atras şi pe primar de partea voastră?

MIRELA: Nu ştiu dacă e potrivit limbajul ăsta electoral, tovarăşe director. Cum adică „l-am atras”? Secretarul unui comitet de partid e un copil pe care îl atragi cu jucărele? Asta e impresia dumitale despre tovarăşul Pricop?

DIRECTORUL: Nu-mi răstălmăci cuvintele. Eu am zis să-şi vadă fiecare de treburile lui. Ştiu. Zumzăie în dumneata ideile ca albinele într-un stup. Ai în cap mii de iniţiative, mii de reforme. Eşti într-o continuă efervescenţă... (*Dă cu ochii de raportul pus pe birou de Mirela*.) Ce e asta?

MIRELA: Încă un produs al efervescenţei mele. V-am întocmit un raport amănunţit despre materialul didactic care trebuie procurat cât mai...

DIRECTORUL (*nervos*): Cine ţi-a cerut dumitale asta?

MIRELA: Nimeni. Dar oricine predă în şcoala aceasta, are datoria să observe cât de neutilată este...

DIRECTORUL: Tovarăşă profesoară te invit să-ţi vezi de treburile dumitale! Nu te amesteca în şcoala mea! Eu fac aici apostolat de 15 ani. N-am sâcâit niciodată forurile superioare cu cereri, cu reclamaţii... M-am descurcat singur, dumnezeu ştie cum!

MIRELA: E comod şi profitabil să nu-ţi deranjezi şefii, dar prima datorie a unui dascăl...

DIRECTORUL (*aspru*): Nu-mi vorbi aici ca la şedinţe,

domnişoară! Abia ai ieşit din găoace şi vii să-mi faci aici teoria chibritului? Vezi-ţi de lungul nasului! Nu-mi da mie lecţii cum se conduce o şcoală! Ţi-ai pus în cap să faci vâlvă? Vrei să se afle la minister c-a sosit la Movila Veche o pedagogă genială? O mare reformatoare, care l-a pus în umbră pe retrogradul acela de director?! Te poftesc să te potoleşti! Să nu-ţi începi cariera cu acte de vandalism pentru că le voi reprima fără cruţare. În şcoala mea, te fac atentă! - domneşte o disciplină strictă!

MIRELA: Domneşte o inerţie.

DIRECTORUL: Şcoala implică un statut riguros, domnişoară!

MIRELA: Şcoala e obrazul comunei. Prin ferestrele ei se reflectă cultura! Pe băncile ei se scrie viitorul. Acolo unde şcoala e mediocră şi satul e la fel. (*A intrat Irina cu cafeaua*.)

DIRECTORUL (*bate cu pumnul în masă*) Nu-ţi permit să insinuezi că...

MIRELA: Cunosc replica asta. Dumneata ai o tristă specialitate: să baţi cu pumnul în masă şi să nu permiţi! „Nu-ţi permit s-o suspectezi pe femeia aceea”, i-ai strigat mamei mele acum 12 ani.

DIRECTORUL: Du-te Irina!

MIRELA (*se aşează în dreptul uşii*): Rămâi Irina! „Femeia aceea” era o tânără învăţătoare. Venise de cinci luni în şcoală, când ţi-ai făcut-o amantă. Abuzând bineînţeles, de situaţia dumitale de director.

DIRECTORUL: Nu-i adevărat.

MIRELA (*către Irina*): Nu?

IRINA (*încet*): E adevărat.

DIRECTORUL (*răstit*): Ai venit să-mi faci un proces?

MIRELA: Mama ar fi trebuit să ţi-l facă.

DIRECTORUL: S-a făcut.

MIRELA: Nu de divorţ. Un proces moral. Un proces public.

DIRECTORUL: Ea m-a părăsit. Te-a luat într-o zi şi...

MIRELA: Ce legendă mincinoasă! Parcă-ţi aud şi-acum strigătul: „ori o dai de suflet, ori pleci cu ea de-aici”. Era vorba de mine.

DIRECTORUL: Erai un copil rău.

MIRELA: Eram un copil vitreg. Iar dumneata erai nu numai un tată vitreg ci şi un om vitreg, în toată accepţiunea cuvântului. Te temeai că flerul ascuţit al copilului va sesiza îmbrăţişările dumitale furişe cu tânăra învăţătoare. Şi-atunci ne-ai gonit...

DIRECTORUL: Nu-i adevărat. E vina ei! (*Se uită la Irina*.) Eram bărbat. Îmi pierdusem capul. Era atât de...

MIRELA: Era atât de frumoasă! Ştiu! Mi-a spus mama. Ochii bărbaţilor se aprindeau după tinereţea şi farmecul ei. Au trecut 12 ani... şi uite ce-a rămas din această frumuseţe! (*Irina şi-a lăsat capul în jos şi lacrimile-i curg în tăcere pe obraji*.) Dacă spargi un geam eşti dus la miliţie şi dat în judecată. Dar dacă desfigurezi un suflet, dacă ucizi strălucirea unui obraz — cine te pedepseşte? (*Se duce la Irina şi se apleacă asupra ei cu blândeţe*.) Iartă-mă Irina! Ţi-ai dat scama că n-am nimic cu dumneata. Şi nici cu dumnealui n-aş fi avut, dacă nu mi-aş fi dat seama că e de rea credinţă.

DIRECTORUL: Mă insulţi în propria mea cancelarie? Voi face imediat un raport la Inspectoratul şcolar.

MIRELA: Rapoarte faci dumneata tot timpul. Pe mine astea nu mă impresionează. Eu sunt sensibilă la argumente. Iar argumentele dumitale sunt dezastruoase. Şcoala asta e cea mai prost cotată din tot judeţul.

DIRECTORUL: E şcoala cu cele mai puţine absenţe. Eu am introdus aici ordinea, disciplina.

MIRELA: Se poate. Dar ea e mai mult un reflex al refulărilor dumitale dictatoriale: să ţi se ciocănească la uşă. Să se stea smirnă. Să ţi se slugărească... În clasele mele eu am să încerc să introduc şi Cultura.

DIRECTORUL: Notez asta ca un angajament. Am să urmăresc rezultatele la elevii dumitale. Dar ideile sau iniţiativele de orice fel te invit să mi le comunici întâi mie. Fără aprobarea mea...

VICTORIŢA (*intră grăbită, uitând iar să bată la uşă*): Aoileo! A venit...

DIRECTORUL: Cine a venii, toanto?

MIRELA: Nu-i răspunde!

VICTORIŢA: Cum?

MIRELA: Când îţi zice toanto, nu-i răspunde.

DIRECTORUL: Instigi personalul împotriva mea? (*Către Victoriţa*.) Cine a venit? Răspunde!

VICTORIŢA: Stelu!

DIRECTORUL: Să intre!

STELU: Bună ziua.

DIRECTORUL (*forţându-se să fie cât mai amabil*): Noroc tovarăşe Stelu. Ia loc. Ai sosit mai devreme...

STELU: Vroiam să discut ceva cu dumneavoastră.

DIRECTORUL: Ştiu şi mă bucur că U.T.C.-ul se interesează, în sfârşit, de şcoala noastră. Am reflectat mult zilele astea la ideea noastră cu muzeul etnografic. Înclin să cred c-ai avut dreptate. E momentul să organizăm un asemenea muzeu.

STELU: Hm! E rândul meu să mă bucur. Până mai ieri nu mi-aţi vorbit astfel.

DIRECTORUL: Asta pentru că eu cântăresc bine deciziile pe care le iau. Să trecem la acţiune tovarăşe secretar. Deşi sunt foarte ocupat, voi fi custodele acestui muzeu.

STELU: Cel mai bun custode e şcoala. Şi-apoi o avem pe tovarăşa Mirela care...

CRISTIAN (*intră grăbit*): Salut! Am ajuns bine?

DIRECTORUL: Foarte bine!

CRISTIAN: L-am zărit în urma mea şi pe...

VICTORIŢA: A venit primarele.

STELU (*reproş*): Victoriţa!

VICTORIŢA (*încet*): Am zis aşa numai ca să-l necăjesc pe

don director. (*Iese*.)

PRIMARUL: Noroc, oameni buni. (*Către director*.) Ce e frate cu convocarea asta năzdrăvană? Victoriţa nu s-a priceput să-mi spună decât că „o şedinţă mare la don director”.

DIRECTORUL: Apoi toan... (*Se opreşte văzând mişcarea Mirelei*.) nepriceputa aia! Stimaţi tovarăşi, v-am chemat pentru că...

MIRELA: Eu pot să rănim? Pe mine nu m-aţi chemat.

DIRECTORUL: Dumneata, de fapt...

PRIMARUL: De vreme ce suntem în şcoală, orice cadru didactic e binevenit la această adunare.

DIRECTORUL (*schimbând imediat direcţia*): Exact! Reprezentantul partidului ţi-a răspuns clar şi precis la întrebare. Stimaţi tovarăşi lansez un apel disperat pentru salvarea acestei şcoli. Ne trebuie un local nou. Nu mai putem profesa în cocioaba asta. (*Patetic*.) Se află aci orcanele de partid şi de stat. Se află intelectualitatea satului. În faţa tuturor mă adresez dumneavoastră: daţi-ne bani pentru o şcoală nouă tovarăşe primar!

PRIMARUL: De unde să-ţi dau bani tovarăşe director? Fondurile noastre sunt... câte sunt!

DIRECTORUL (*fals îndurerat*): Aţi auzit? Iată răspunsul care m-a dezarmat întotdeauna: „n-am fonduri”! (*Către primar*.) La fel mi-au răspuns şi predecesorii dumneavoastră. Ştie cineva cât m-a durut asta? Cât m-a demoralizat! Nu ştie! Lumea doar te acuză. Şi-atât! (*Cu o nouă poză demagogică*.) Atunci ce ne facem tovarăşi? Cum ieşim din impas?

MIRELA: Există o soluţie foarte simplă...

CRISTIAN: Care?

MIRELA: Să ne descurcăm singuri.

PRIMARUL: Dragii mei, suntem — vorba aceea — gând la gând cu bucurie. Dacă punem umărul cu toţii, putem construi şcoala, zic eu, în cel mult un an de zile.

STELU: Eu aş zice chiar mai degrabă. Asta pentru că ştiu de ce sunt în stare uteciştii mei.

DIRECTORUL: Noi, singuri? Să ridicăm o şcoală, în mai puţin de un an? Tinere, nu cumva te îmbeţi cu apă rece?

STELU: Nu ştiu ce vă miraţi atâta, tovarăşe director. Dumneavoastră nu citiţi ziarele? Adică alţii pot face un cincinal în patru ani şi jumătate, iar noi, o comună întreagă n-om putea să clădim o şcoală în mai puţin de un an?

PRIMARUL: Fii pe pace, Stelule. O vom clădi. De îndată ce mă întorc la primărie voi convoca oamenii să ne sfătuim, cum să începem treaba.

CRISTIAN: Aşa, aşa. Mai demult trebuia să faceţi asta. Poate am fi avut astăzi şi un dispensar ca lumea, şi străzile pietruite şi un parc... Dar cam v-aţi lăsat pe tânjeală, s-o recunoaştem.

PRIMARUL: „V-aţi”! Dar d-la, doctoraşule, unde vieţuieşti? Pe planeta giganţilor?

CRISTIAN: Mă rog. Şi eu sunt în aceeaşi oală.

DIRECTORUL: N-are rost să ne aruncăm învinuiri reciproce. Tovarăşi, daţi-mi voie. Fac apostolat în comuna asta de 15 ani. Tragedia e alta. Localnicii n-au tragere de inimă, sunt refractari, sunt delăsători. Venisem plin de ambiţii, de idealuri. Ca voi. Am fost înfrânt. Recunosc. Am fost zdrobit. Am fost silit — şi acesta-i cel mai grav lucru — am fost silit să mă resemnez. Aşa cum veţi fi şi voi siliţi să vă resemnaţi.

MIRELA: Cine m-ar putea sili să dezertez, decât propria mea conştiinţă?

DIRECTORUL: Vorbe mari tovarăşă profesoara. Mie vorbele mari îmi strepezesc dinţii!

PRIMARUL (*cu umor*): Asta am spus-o eu, tovarăşe director.

DIRECTORUL: Se potriveşte şi aici. Aşa mă jucam şi eu cu vorbele mari. Dar n-a ţinut mult. O să vă convingeţi pe

pielea dumneavoastră.

PRIMARUL: Eşti cam prăpăstios, tovarăşe director, nu te supăra.

DIRECTORUL: Sunt resemnat. Poate mai mult chiar: sunt speriat.

PRIMARUL: Speriat? De ce?

DIRECTORUL: De indolenţa localnicilor. De nepăsarea lor. E o boală specifică acestui sat, o boală fără putinţă de tămăduire.

CRISTIAN: Ei, asta-i!

DIRECTORUL: Da, da, doctore! Orice maladie are o cauză precisă. Dumneata ştii satul. Boala acestor locuri vine de la ceva foarte grav: oamenii de aici nu ţin la satul lor!

STELU: Nu-i adevărat.

CRISTIAN: De unde ai tras dumneata concluzia asta, tovarăşe director?

DIRECTORUL: Dintr-un fapt pe care-l puteţi controla şi dumneavoastră: migraţia localnicilor. Cercetaţi câţi oameni îşi părăsesc satul în fiecare an...

PRIMARUL: Să cercetăm şi câţi se întorc.

STELU: Tocmai asta e!

DIRECTORUL: Cine s-a întors?

PRIMARUL: Dumneaei, de pildă! (*Arată pe Mirela*.)

DIRECTORUL: Dumneaei e o excepţie.

STELU: Nu-i adevărat. Şi agronomul s-a întors şi cei doi maiştri de la atelierul de tâmplărie şi...

DIRECTORUL: Tinere...

STELU: N-aţi vrea să mă socotiţi — măcar pentru discuţia lista — niţel mai bătrân?

DIRECTORUL: Tovarăşi, faceţi apel la logică şi-mi veţi da dreptate. Ce i-ar putea reţine pe localnici în Movila Veche! (*A intrat Bogdan şi a rămas lângă uşă*.) Săracă e! Dosnică e! De ce-ar rămâne aici?

PRIMARUL: O vom schimba.

DIRECTORUL: Cum? Cu ce? Petrol avem? N-avem!

Minereuri sunt? Nu sunt! Pădure e? Nu e! Vreo industrie are? N-are!

MIRELA (*scoasă din fire de făţărnicia directorului*): O să aibă o comoară! (*Stupoare.*)

DIRECTORUL: Ce-o să aibă?

MIRELA: Un tezaur! Ştiţi că dânsul face sondaje în Cetăţuia noastră. Ei bine, tovarăşul Cordoneanu a descoperit urmele unui fabulos tezaur.

PRIMARUL: Adevărat?

STELU: În dealul nostru?

CRISTIAN: Ce fel de tezaur?

MIRELA: Un tezaur de provenienţă geto-tracică. Parc-aşa ziceai, nu tovarăşe arheolog?

BOGDAN (*luat prin surprindere se bâlbâie încurcat*): Mda, e posibil... sunt ipoteze emise în funcţie de primele sondaje...

DIRECTORUL: În dealul acela? Ai găsit urmele unor civilizaţii?

BOGDAN: Mda!...

MIRELA (*intervine repede ca să nu se observe şovăielile lui Bogdan*): Toi dealul e un uriaş rezervor arheologic. Ca la Mirăneşti. N-aţi auzit de muzeul de la Mirăneşti? Preşedintele Consiliului Popular Judeţean l-a înfiinţat. E pasionat după arheologie. Dealtfel tot el l-a trimis pe dânsul aici.

DIRECTORUL (*atent*): Primul secretar?

MIRELA: Acum vin la Mirăneşti vizitatori din toată lumea. Satul s-a dezvoltat, s-a îmbogăţit.

DIRECTORUL: Foarte interesant. Aţi scos cumva primele vestigii? Ar fi bine să le vedem şi noi.

BOGDAN: Nu, dar... e o chestiune de...

PRIMARUL: De câteva zile, nu?

MIRELA: Trebuie să înceapă săpăturile în mod organizat.

STELU: Tovarăşe arheolog, dacă ai nevoie de ajutoare, spune-mi. Venim cu sape, cu lopeţi. Numai să faci un semn şi suntem gata.

DIRECTORUL: Unde ţi-ai stabilit cartierul general? Biroul dumitale, sediul ştiinţific ca să zic aşa, unde e?
BOGDAN: Nu ştiu... n-am nevoie... deocamdată eu...
DIRECTORUL: Ba ai nevoie. Îţi ofer un loc în cancelaria mea. Voi da imediat instrucţiunile de rigoare. (*Iese*.)
BOGDAN: Nu, vă rog...
PRIMARUL: Ei, să mergem tovarăşi. Azi a fost ziua veştilor bune. Tovarăşul director, care a ridicat problema şcolii noi. Dumnealui care ne pune în braţe o comoară...
DIRECTORUL (*reintră*): În inima mea a înflorit bucuria, tovarăşi. E momentul să iasă din anonimat şi această oropsită localitate.
PRIMARUL: Pentru asta trebuie să ne sfătuim cu toată suflarea satului cum e mai bine de făcut. Aşa că pe mâine dimineaţă, la primărie.
STELU: Eu-s cel mai grăbit. Mă iertaţi c-o şterg înaintea dumneavoastră... dar m-aşteaptă băieţii. Vă salut. (*Iese*.)
MIRELA (*încet*): Doctore, am ceva de vorbit cu dumneata...
CRISTIAN: Acum nu mai pot zăbovi. Am dat oră la doi bolnavi.
MIRELA: Nu-i nimic. Te aştept aici. E ceva important.
CRISTIAN: Bine. Salut. (*Iese*.)
DIRECTORUL (*către Primar*): Eu merg cu dumneata la primărie. Să ne aşternem la treabă chiar de astăzi. Parcă aşa ziceai, nu? Avem atâtea amănunte de pus la punct.
PRIMARUL: Vino frate dragă. Te-am rugat să-mi calci pragul cât mai des.
DIRECTORUL (*către arheolog*): Dumneata să nu pleci. I-am spus nevesti-mii să-ţi facă o cafea.
PRIMARUL: Cu bine, tovarăşă Mirela. (*Confidenţial*.) Şi să ştii că-ţi mulţumesc.
MIRELA: Pentru ce?
PRIMARUL: Cum „pentru ce”? Pentru că te-ai întors. Altfel

cu ce-i închideam gura directorului? (*Ies toţi.*)

MIRELA (*se aşează şi-şi prinde fruntea în palme obosită*): Hai prietene! Dă-i drumul!

BOGADAN: La ce?

MIRELA: La reproşuri. Te jenezi? Am să le înşir eu în locul tău. (*Luând intonaţia lui Valeriu din actul I.*) De ce Mirela? Cu ce drept lansezi o ştire pe care eu nu ţi-am confirmat-o? (*O mică pauză.*) N-o făceam, crede-mă, dar m-a scos din fire directorul cu insolenţa lui. (*Imitându-l.*) „Petrol, avem? N-avem! Industrie e? Nu e!” Ştii - mie, e mult până-mi sare muştarul...

BOGDAN: Am observat.

MIRELA: Bruftuluieşte-mă! O merit! Apoi ridică-te şi pleacă. Şi când pleci, nu uita să trânteşti uşa... Acesta e un gest foarte bărbătesc!

BOGDAN: Se poate pleca şi altfel.

MIRELA: Poftim?

BOGDAN: Depinde cu ce intenţii ai venit.

MIRELA (*îl priveşte tâmp*): Oti e convinsă c-ai venit pentru mine. Mă refer la venirea ta în sat. Zice că eu te-am încurajat să rămâi. Tu ce crezi?

BOGDAN: Cred că Oti e cam indiscretă.

MIRELA: Ca toate femeile care au suferit o decepţie.

BOGDAN: Bărbaţii au o structură mai fermă. Ei ştiu să suporte o decepţie.

MIRELA (privindu-l atentă): Vorbeşti din proprie experienţă?

BOGDAN: Evident.

MIRELA: Mai veche?

BOGDAN: Recentă.

MIRELA: Aci?

BOGDAN: Da.

MIRELA: Te-am decepţionat?

BOGDAN: Aş zice că... m-ai redimensionat.

MIRELA: Adică?

BOGDAN: Devenisem într-un fel omul lui Marcuse: trăiam

numai şi numai pentru tine, respiram numai prin tine, mă gândeam numai la tine. O micro-societate de consum, care n-avea alt ideal decât făptura ta. Asta a durat şase zile.

MIRELA: În a şaptea, Creatorul obosise... şi s-a culcat.

BOGDAN: Eu am modificat puţin Biblia. La mine s-a trezit.

MIRELA: Şi?

BOGDAN: Azi e a şaptea zi!

MIRELA: Cam târziu mi-ai ghicit jocul.

BOGDAN: Recunosc.

MIRELA: E o facultate înnăscută a femeii. N-am crezut c-o să pot juca teatru atât de bine! L-am jucat totuşi...

BOGDAN: Excepţional!

MIRELA: Când am strigat: „Bogdane, nu pleca”...

BOGDAN: Am fost convins c-o faci pentru persoana mea.

MIBELA: Aceeaşi eroare ca şi Otilia. (*O mică pauză*.) Eşti rău supărat pe mine?

BOGDAN: Nu te pot condamna. Te interesa ceva mai important decât modesta persoană a unui arheolog. Te interesa destinul salului tău. Reţinerea mea aci n-avea un scop sentimental, ci unul strict, cum să zic? Strict...

MIRELA: Mercantil?

BOGDAN: E prea tare cuvântul. Aş zice mai bine „social-politic”. Aveai nevoie de tezaurul din deal. Şi-atunci m-ai folosit cu pe-o unealtă binevenită.

MIRELA: Eşti crud!

BOGDAN: Sunt lucid. E a şaptea zi. Ţi-am spus.

MIRELA: Nu ţi-am dat totuşi nici o speranţă în cele şase zile. Recunoşti?

BOGDAN: Mi-ai dat mai mult. Mi-ai dat o dublă negaţie: „nu mai am logodnic”! Şi „nu mai vreau să fiu iubită”! Or două negaţii pot da o afirmaţie. Ceea ce nu s-a întâmplat în cazul tău. La tine afirmaţia era o mistificare. Un simplu joc bine calculat.

MIRELA: De ce te-ai pretat la el?

BOGDAN: La început nu l-am ghicit. Apoi am intrat în

pielea jucătorului ghinionist: mai tragi o carte! Şi încă una! Îmi găsisem şi-o mică superstiţie: „dacă descopăr comoara, o câştig pe Mirela”...

MIRELA: E mai bine să mizezi pe o comoară, decât pe o femeie.

BOGDAN: Eu am mizat pe amândouă.

MIRELA: Deci mai ai încă timp.

BOGDAN: Poftim?

MIRELA: Să descoperi comoara.

IRINA (*intră cu o cafea*): Scuzaţi c-am întârziat, dar n-aveam zahăr în casă şi...

BOGDAN: Sunteţi prea amabilă! Vă mulţumesc.

CRISTIAN (*intră zgomotos*): Salve copii! Ce fac porumbeii? (*Văzând tresărirea ostilă a celor doi.*) Ce-i? S-a interzis cuvântul „porumbeii? A cui e cafeaua asta?

IRINA: A tovarăşului...

CRISTIAN: Splendid! O beau eu! (*O bea.*) Tovarăşul are şi-aşa pulsul destul de accelerat.

IRINA (*lui Bogdan*): Vă fac alta. (*Iese.*)

BOGDAN: Nu, lăsaţi.

CRISTIAN (*Mirelei*): Ziceai că vrei să-mi spui nu ştiu ce. Dar după poziţiile de tablou alegoric în care v-am surprins, cred că e mai bine să mă retrag!

BOGDAN: Nu, nu, rămâi doctore. Eu am ceva urgent de rezolvat. (*Mirelei.*) Mă reîntorc în zece minute. (*Iese.*)

CRISTIAN: Ei? Iată-ne singuri. Deci... să punem patefonul!

MIRELA: Doctore, am nevoie de dumneata.

CRISTIAN: Aoleu! Ca medic?

MIRELA: Ca om.

CRISTIAN: Ce-o mai fi şi aia? Îmi dai voie să mă mir?

MIRELA: Desigur! Dar poţi să te miri mai bine stând jos. Aşa că ia loc. (*Cristian îşi scoate o ţigară şi-un chibrit.*) Bănuiesc că între timp mi-ai cerut voie să şi fumezi... (*Doctorul rămâne cu chibritul în aer; ea continuă zâmbind.*) Da, da, aprinde-o, aprinde-o. Ştii, am o fobie... Fobia mitocăniei. Mai ales de când am văzut

nişte bărbaţi invitând la dans femeile cu ţigara în gură. Era un restaurant de mare lux. Erau şi mulţi tineri acolo. Afară pe uşă scria „ţinută obligatorie”, iar înăuntru bărbaţii dansau, suflând fumul în nasul partenerelor. Atunci l-am chemat pe responsabil şi i-am recomandat să pună pe uşă un alt afiş: „educaţia obligatorie”.

CRISTIAN: Nu cumva ceri prea mult de la semenii noştri, tovărăşico?

MIRELA: Prea mult? Când construim hidrocentrale care mută fluviile din loc ca pe nişte cutii de chibrituri? Când la fiecare pas ţi se proţăpeşte în cale câte un gigant industrial? Buna creştere de ce nu creşte odată cu toate acestea?

CRISTIAN: O conştiinţă nouă se formează greu.

MIRELA: Nu ţi-am cerut un răspuns de seminar politic.

CRISTIAN: Poate că e o boală a secolului?!

MIRELA: Hai să nu confundăm mojicia cu maşinismul!

CRISTIAN: Poate că e o consecinţă.

MIRELA: Eu nu te învinovăţesc c-ai încercat s-o săruţi pe Otilia. E o fată încântătoare.

CRISTIAN: Este!

MIRELA: Aş zice c-ai reeditat gestul acelui exaltat care a furat portretul „Giorondei” de la Luvru numai pentru că se îndrăgostise de perfecţiunea ei. Ceea ce m-a revoltat la dumneata a fost explicaţia stupidă cu care te-ai justificat: „vreau o răsplată, fiindcă v-am adus cu maşina”.

CRISTIAN: Păi ce naiba era să zic când m-ai luat la trei-păzeşte?

MIRELA: Ca să furi un tablou sau să săruţi o fată pe care o vezi prima dală, e un soi de nebunie. O femeie te poate scuza pentru asta. Dar nu-ţi poate ierta gafa de a te justifica. Nebuniile nu se justifică. Se comit! (*Alt ton.*) Ce este doctore? De ce mă priveşti aşa?

CRISTIAN: Să mă ia dracu dacă nu eşti mai inteligentă

decât poate să fie în general o femeie!

MIRELA: Eu cred că sunt mai mult o femeie cu intuiţie.

CRISTIAN: Ferească dumnezeu ca într-o femeie să se împletească inteligenţa cu intuiţia, înseamnă că diavolul şi-a luat chip de om.

MIRELA (*zâmbeşte*): Deci îmi atribui calităţi mefistofelice? Bravo! Atunci ai să-mi vinzi ceva! Sau mai bine zis ai să-mi închiriezi, pe-o perioadă de timp...

CRISTIAN: O anume?

MIRELA: Sufletul dumitale.

CRISTIAN: Nu înţeleg!? (*Arătându-şi fruntea pleşuvă*.) Faust era şi el un tip cu început de chelie?

MIRELA: Doctore, vreau să-mi faci un mare serviciu. Nu te arăta atât de alarmat. Nu e politicos. E vorba de prietena mea.

CRISTIAN: Ce i s-a întâmplat prietenei dumitale?

MIRELA: Nimic special. Judecă o clipă: o fată splendidă, răsfăţată, cochetă, elegantă, care aterizează, fără nici o tranziţie, direct pe laviţa tuşii Lisaveta din Movila Veche!

CRISTIAN: Hm! Mda! S-ar putea să ai dreptate...

MIRELA: Atunci dă-mi o mină de ajutor, doctore. Vreau s-o repun pe Oti pe linia de plutire.

CRISTIAN: Asta nu se rezolvă cât ai bate din palme. Numai sfânta Vineri făcea minuni la drumul mare!

MIRELA: Să începem totuşi cu ceva.

CRISTIAN: Cu ce?

MIRELA: Cu gafa dumitale. Ai întâlnit o fată. Îţi place. E superbă. Ce faci?

CRISTIAN: O iau în braţe şi-o pup.

MIRELA: Nu stimabile! Asta ai făcut. Şi rău ai făcut! Ai început cu sfârşitul. Ca filozoful acela care punea căruţa înaintea cailor. Toţi vă credeţi Don Juani. Dar dumneata ştii ce făcea adevăratul Don Juan?

CRISTIAN: Bănuiesc.

MIRELA: Habar n-ai! Istoria n-a consemnat decât numărul

femeilor cucerite de Don Juan. Dar s-a întrebat cineva câtă trudă a cheltuit faimosul seducător pentru femeile care i-au căzut în braţe? Câte ochiade, câte suspine, câte bileţele tandre, ticluite cu migală pentru fiecare vanitoasă în parte? Câte flori rupte de prin parcurile Sevilei, — fiindcă de la florărie, l-ar fi costat o avere, nu? Câte sute de concerte şi câte mii de dolari ar fi scos un Tom Jones sau Elvis Priesley, din serenadele cântate de înfocatul Don Juan pe sub ferestrele dulcineelor! Da, da! Nu era o treabă uşoară! Ca să nu spun de câte ori îl durea genunchiul acela reumatic sau spondiloza cervicală şi el trebuia să escaladeze totuşi balcoanele, să-şi facă vânt prin ferestre sau să se caţere pe acoperişuri... Că deh, dac-ar fi venit banal pe uşă, n-ar mai fi trezit fiorii aventurii în inimile senioritelor care-l primeau în iatacurile lor. Şi cine ştie oare de câte ori sărmanul Don Juan, care sărise în seara aceea de pe o fereastră mai înaltă sau de pe un burlan mai scurt, nu s-a îndreptat, şontâc-şontâc spre casă, gemând şi blestemând în sinea lui păcătoasa meserie de seducător pe care şi-o alesese. Acesta era Don Juan. Sârguinciosul Don Juan! Iar voi veniţi acum şi-i uzurpaţi numele. Dumneata te repezi cu botul înainte, ţoc! şi crezi că ne-ai dat gata. Nu, doctore. Mai întâi trebuie să-i faci curte...

CRISTIAN: Cui?

MIRELA: Otiliei. Ce mai întrebi? Trimite-i flori!

CRISTIAN: De unde?

MIRELA: Te priveşte. Amenajează o seră. Adu de la Bucureşti cu Aviasanul. O floare înseamnă ceva care s-a cam pierdut în secolul nostru! Înseamnă un omagiu. Trimite-i flori, doctore! E un gest care egalează o metaforă. L-ai citit pe Saint Exupery?

CRISTIAN: De ce să zic că da?!

MIRELA: Spune el undeva: „când cineva iubeşte o floare care e singură în felul ei printre florile ce trăiesc, pe

milioane de stele, e destul să privească cerul înstelat, ca să fie fericit”.

CRISTIAN (*o priveşte extaziat*): Măi-măi!

MIRELA: Ce e?

CRISTIAN: Tâmpit am fost! Mai bine te pupam pe dumneata.

MIRELA: Acum e prea târziu.

CRISTIAN: Mare noroc pe capul arheologului!

MIRELA: Nu invidia niciodată pe altul. Deci, flori. Eventual şi nişte dulciuri. Apoi bileţele. Femeile sunt foarte sensibile la genul epistolar. Apropo: te pricepi să ticluieşti o scrisorică mai tandră?

CRISTIAN: Mă faci să râd!

MIRELA: Să nu râzi. Sunt tineri pentru care o scrisoare de dragoste se compune din următoarele cuvinte: „Vino diseară la Katanga. Ciao”. Găseşte un stil mai convenabil.

CRISTIAN: Dacă se îndrăgosteşte de mine?

MIRELA: Cine? Oti? Nici un pericol. Nu eşti genul ei.

CRISTIAN: Sau... Dacă mă îndrăgostesc eu de ea?

MIRELA: Dumneata? Ar fi trebuit să te îndrăgosteşti din prima clipă. Dacă n-ai făcut-o, înseamnă că n-ai vocaţia nebunului care fură tablouri de la Luvru! (*Pauză*.)

CRISTIAN: Mirela, ştii ceva?

MIRELA: Ce?

CRISTIAN: Dar nu te superi.

MIRELA: Promit!

CRISTIAN: Eşti dată naibii!

MIRELA: Adică cum?!

CRISTIAN: Eşti o fată pe cinste! Jos pălăria. Păcat că nu e postul liber, că te alegeam primar! (*Intră Bogdan*.)

MIRELA: E un compliment?

CRISTIAN: E o declaraţie electorală. (*Se ridică*.) Am întins-o! O să mă gândesc la ce mi-ai spus şi-o să acţionez! (*Îi dă un bobârnac lui Bogdan*.) Norocosule! (*Iese*.)

MIRELA: Ce-ai avut atât de urgent de rezolvat?

BOGDAN (*calm*): Mi-am făcut valiza.
MIRELA (*încremenită*): Cum?!
BOGDAN: E în vestiar.
MIRELA: De ce?
ROGDAN: Regret Mirela, dar nu mă pot preface că nu te iubesc.
MIRELA (*după o pauză, puţin deconcertată*): Asta vrea să fie... o declaraţie?
BOGDAN: Mi-ai cerut o explicaţie pentru valiza mea din vestibul.
MIRELA: Aveai parcă o superstiţie: jucai totul pe-o carte. Ce s-a întâmplat? S-a consumat tot pachetul? Sau nu mai crezi în propria ta superstiţie?
BOGDAN: Ba da, tocmai de aceea plec.
MIRELA: Nu înţeleg.
BOGDAN (*îşi priveşte ceasul*): Mai sunt zece minute până la plecarea autobuzului: deci să cronometrăm. Trebuie să-ţi explic totul în şapte minute, ca să-mi rămână trei pentru îmbarcare. (*Grav.*) Mirela, n-am nici o şansă să te câştig.
MIBELA: De ce?
BOGDAN: În dealul acela nu există nici o comoară! Nici o urmă de vestigii arheologice.
MIRELA: Cum?! De unde ştii? Abia ai începui săpăturile.
ROGDAN: O ştiu de două zile, dar am tăcut. Mă încăpăţânam sa sper imposibilul. Era în joc o altă comoară care pentru mine reprezenta totul. Şi... am pierdut!
MIRELA: Nu se poate!
BOGDAN: Sunt cel mai în măsură s-o afirm.
MIRELA: Şi satul? Dumnezeule, ce se va întâmpla cu satul ăsta, Bogdane?
BOGDAN (*iritat*): Ce se întâmplă cu toate satele republicii noastre. Se va dezvolta şi fără să aibă neapărat o comoară la chimir.
MIRELA (*pe gânduri*): Hh! Ce ironie! Şi eu mizasem totul

pe-o carte. Şi eu am pierdut. Sunt conştientă. Poate ceva mult mai de preţ decât o comoară.

BOGDAN (*atent*): Tu n-ai pierdut încă. (*Îşi priveşte censul.*) Mai ai trei minute ca să întorci roata istoriei. Asta în eventualitatea că te interesează şi ce-o să se întâmple cu mine după scurgerea celor trei minute.

MIRELA: Un ultimatum?

BOGDAN: O alternativă.

MIRELA: Adică.

BOGDAN: Mi-aş putea continua săpăturile încă o lună-două. Între timp fierberea se potoleşte. Oamenii se iau cu alte treburi... şi încet-încet comoara cade în uitare.

MIRELA: Şi de ce nu procedezi altfel? (*Pauză.*) Vrei să te reţin eu? Să te reţin pentru a doua oară, nu? De ce? Ca să reeditäm jocul invers? (*El nu răspunde; puţin iritată de tăcerea lui.*) Ai o isteţime foarte subtilă, Bogdane. Încep să ţi-o admir...

BOGDAN: Mersi. Mai bine mai târziu...

MIRELA: Prima dală te-am reţinut pentru comoară. Acum ştiu ca ea nu există. Deci pentru ce te-aş reţine de data asta? Pentru mine, nu? Sublimul Romeo pe care mândra Julieta îl roagă să nu plece!

BOGDAN (*cu un uşor surâs*): Ai ghicit!

MIRELA: Cu alte cuvinte, îmi ceri un răspuns?

BOGDAN: N-am formulat nici o întrebare.

MIRELA: O formulezi acum. Şi încă sub ameninţarea secundelor. Nu eşti cumva mult prea orgolios, Bogdane? Mult prea posesiv?

BOGDAN: Pluteşti într-o gravă confuzie. Tu vorbeşti de orgoliu, iar eu vorbeam de dragoste.

MIRELA: Dragoste? Nu cumva le joci cu cuvintele? Ai dat capul pe spate, ţi-ai bombat pieptul ca un conchistador ofensat şi pleci! De ce pleci?

BOGDAN: Pentru că am nevoie de-un control, de-o verificare. Şi-a mea şi-a ta! Şi nu putem verifica nimic la modul suprem, în viaţă, decât prin proba

incandescenţei. Trebuie să ardă, să se combustioneze ceva în retortele noastre sufleteşti, pentru ca să ne dăm seama dacă suntem capabili să trăim „Frumosul”?! Fiindcă asta e dragostea, după părerea mea: „Frumosul”! Iubita mea e frumoasă! Cerul e frumos! Valurile mării sunt frumoase! Muzica lui Beethoven e frumoasă! Versul lui Eminescu e frumos! Mâna olarului e frumoasă! Ochii minerului, mânjit de cărbune, sunt frumoşi! Visurile mele sunt frumoase. Tremurul cu care m-aplec peste buzele iubitei e frumos! Nimic nu e dizgraţios, vulgar, teluric... Absolut nimic! Dar ca să atingi Frumosul aresta sublim, venind în acelaşi timp din două direcţii opuse, nu e o treabă uşoară. Ca dovadă. Şi atunci... (*Se opreşte şi o priveşte surâzând*.)

MIRELA: Eşti convins că toţi oamenii sunt în stare să realizeze „frumosul” acela de care vorbeşti?

BOGDAN: Nu ştiu. Ştiu doar că nu poate fi realizat decât prin sentimentul fatalităţii şi al ireparabilului. Înţelegi Mirela? Al ireparabilului! Iată ceea ce lipseşte dintre noi. (*Îşi priveşte ceasul*.) Mai sunt încă 70 de secunde; după trecerea lor acest sentiment va începe să se instaleze în sufletele noastre. Din clipa aceea vom verifica, vom şti dacă golul cel negru, care se numeşte „depărtarea”, ne uneşte sau ne desparte. Uneori e necesară o despărţire, ca să descoperi preţul fericirii. Aşa cum alteori e necesară o disperare, ca să descoperi o bucurie.

MIRELA: Mi-e teamă...

BOGDAN: După ce se vor scurge secundele acestea, vom începe să ştim dacă putem trăi unul fără celălalt.

MIRELA: E cam cinică experienţa asta, Bogdane!

BOGDAN: Nu contest. Dar e salutară!

MIRELA: Poate deveni foarte dureroasă. Te-ai gândit?

BOGDAN: Accept orice suferinţă, în afară de aceea de-a fi ridicol. Am prea multe visuri, ca să mi le vând pe

câteva fărâmituri de pâine. Prefer să mor de foame în pustiu! Profeţii aceia erau nişte idealişti demni de tot respectul.

MIRELA: Cred c-am avut dreptate! Eşti îngrozitor de orgolios, Bogdane!

BOGDAN (*după o pauză*):

Mirela! MIRELA: Da?

BOGDAN: Cred c-am să te sărut.

MIRELA: Din orgoliu?

BOGDAN: Din disperare. Peste câteva secunde o să-mi dau seama cât am fost de idiot cu toate teoriile mele.

MIRELA: Câte secunde mai sunt?

BOGDAN: Opt.

MIBELA: Facem numărătoarea inversă?

BOGDAN: Şapte...

MIRELA: Şase...

BOGDAN (*o cuprinde încet în braţe*): Cinci...

MIRELA: Patru...

(*Bogdan se apleacă s-o sărute şi-n clipa aceea năvăleşte Victoriţa*).

VICTORIŢA: Domnişorico... (*Văzând tabloul din faţa ei se retrage înapoi speriată.*) Aoileeeoo! (*Iese.*)

MIRELA (*se desprinde din braţele lui*): Ultimele două secunde i-au aparţinut Victoriţei.

BOGDAN: Poate că ea a întors roata istoriei, nu?

MIRELA (*bătând în retragere*): Poate.

BOGDAN: La revedere Mirela.

MIRELA: La revedere Bogdane.

BOGDAN (*ezită o clipă*): O să-mi dai voie să-ţi scriu?

MIRELA: M-ai mai întrebat asta şi-acum zece zile.

BOGDAN: De fapt nu s-a schimbat nimic faţă de atunci, nu?

MIRELA: Absolut nimic.

BOGDAN: Ai o predilecţie pentru cuvântul „absolut”.

MIRELA: Poate e o deformare a fiinţei mele. Caut „absolutul” în toate.

PRIMARUL (*ciocăneşte şi intră zgomotos*): Uff! Bine că te-am găsit tovarăşe arheolog.

BOGDAN: De ce?

PRIMARUL: Gata!

ROG DAN: Gata, ce?

PRIMARUL: I-am scris!

BOGDAN: Cui?

PRIMARUL: Tovarăşului Velcescu, preşedintele Consiliului Popular Judeţean.

MIRELA (*speriată*): Ce i-ai scris?

PRIMARUL: I-am mulţumit că l-a trimis pe dumnealui încoace... (*Către Bogdan*.) I-am spus c-ai dat de urma unei comori grozave în Movila Veche şi că te ţinem aci până ce ne pui în stăpânirea ei.

BOGDAN (*cade pe un scaun cu o grimasă tragi-comică*): Aoileo!

ACTUL III

Acelaşi decor, după câteva luni de zile. E duminică. În cancelarie se afla Mirela şi Otilia care corectează extemporalele elevilor. Înarmată cu o cârpă, Victoriţa şterge praful, mai mult ca să-şi facă de lucru prin preajma fetelor şi să tragă, ca de obicei, cu urechea la ce vorbesc ele; pe pereţi au fost prinse ghirlande de verdeaţă şi o hârtie pe care scrie „Bine aţi venit”.

OTILIA (*fără să ridice ochii de pe caietele pe care le citeşte*): Şi când vine?
MIRELA: Nu ştiu. Primarul a vorbit la telefon eu judeţeana. (*Pauză*.)
VICTORIŢA (*în şoaptă Otiliei*): Domnişorico!
OTILIA: Ei?
VICTORIŢA: Cine vine?
OTILIA: Ce te priveşte?
MIRELA: Oti, n-o mai repezi.
VICTORIŢA: Să ştiu şi eu cine vine! (*Către Oti*.)
OTILIA: Cineva de la partid.
VICTORIŢA: E mai mare ca don director?
OTILIA: Auzi vorbă! Dacă-l ia la rost pe directorul nostru, intră în pământ de şapte coţi!
VICTORIŢA: Aoileo!
MIRELA: Să nu mai tot zici „aoileo”!
VICTORIŢA: Să-l întrebe numai de ce vorbeşte urât cu oamenii. Nu domnişorico?
MIRELA: Multe ar trebui să-l întrebe. Rupe foaia la calendar Victoriţo. Azi e duminică.

OTILIA (*către Mirela*): A fost bună ideea ta!
MIRELA: Care?
OTILIA: Să ne folosim de povestea comorii, pentru a-i atrage pe copii spre folclorul regiunii. Ai mei au făcut nişte compuneri foarte bune.
MIRELA: Şi-ai mei la fel.
OTILIA: Ascultă ce istorie frumoasă mi-a aşternut unul: (*citind*) „Povestea comorii din deal o ştie şi mama de la bunica ei. Se zice că acolo ar fi fost de mult o cetate în care stătea voievodul ţării şi c-ar fi multe comori îngropate în fundul pământului. Dar când au săpat oamenii a zbucnit dinlăuntru o vâlvătaie mare de foc şi i-a răpus pe toţi. De-atunci nu s-a mai încumetat nimeni să caute comoara. Mama zice că la mijloc e un blestem”.
MIRELA: Poveşti!
OTILIA: Stai, că partea cea mai frumoasă de-abia acum vine. Ascultă: „...Dar cel care va vrea să dea de urma comorii trebuie să privească la nămiezi brâul fermecat care încinge mijlocul satului nostru. Dacă va desface brâul în două, va găsi la nodul lui lemnul lucrat de mâna meşterilor. Acolo dacă va face zece paşi în lături va da de locul unde se înnoadă capetele brâului cu cerul. La capătul brâului dinspre soare-apune va astupa răsuflarea pământului cu palmele strâns lipite... şi atunci va şti unde se află comoara”... Nu e frumos?
MIRELA: Ba da. Să-i dai o notă mare băiatului.
OTILIA: Ar trebui să i-o arătăm lui Bogdan.
MIRELA: Mai curând lui Stelu. El ştie să tălmăcească poveştile pe adevăratul lor înţeles...
VICTORIŢA (*Otiliei*): Domnişorico!
OTILIA: Ce tot vrei?
VICTORIŢA: Daţi-mi şi mie, să scriu povestea aia.
OTILIA: Ei, asta-i!
MIRELA: Dă-i-o dragă! (*Victoriţa ia caietul şi copiază povestea*.)

VICTORIŢA: Să ştiţi că pe deal sunt două izvoare care...
OTILIA: Mai taci odată! (*Către Mirela*.) Ce-i cu Bogdan?
MIRELA: Nu l-am văzut azi.
OTILIA (*curioasă, vrând să întrebe o mulţime de lucruri deodată*): Mirela...
MIRELA (*apărându-şi taina*): Nu, Oti. Ţi-am spus că despre un anume subiect nu vreau să discut!
OTILIA: E un băiat bun.
MIRELA: De asta sunt convinsă. (*Afară se aude un claxon scurt de automobil*.) Dar nu asta e problema.
VICTORIŢA (*tresare*): Aoileo! (*Iese în goană*.)
OTILIA (*fals mirată*): Cine o fi?!
MIRELA: Nu te pricepi să joci teatru, Oti! Nu te preface că nu ştii!
OTILIA (*acelaşi joc*): Ce-o fi vrând de la mine?
MIRELA: Îţi face curte. Discret şi romantic. Pentru mine doctoraşul acesta este o mare surpriză. O plăcută surpriză! Pentru tine, nu?
VICTORIŢA (*reintră cu un bucheţel de flori de câmp, o ciocolată şi un plic*): Poftiţi! (*I le dă Otiliei, şireată*.) Ciucalată... mi-o daţi mie?
MIRELA (*reproş*): Victoriţa!
OTILIA: Ia-o! (*Desface biletul*.)
VICTORIŢA (mâncând cu poftă):...Lu' domnişoara Otilia nu-i place ciucalata. (*Râzând pe înfundate*.) Dar eu i-am zis lu' don doctor că-i place. (*Otilia desface biletul*.)
OTILIA: E foarte drăguţ!
MIRELA. Ce?
OTILIA: Ce-mi scrie. (*Citeşte*.) „Când cineva iubeşte o floare care e singură în felul ei printre flori ce trăiesc pe milioane de stele, e destul să privească bolta cerului înstelat, ca mă fie fericit". Nu e drăguţ?
VICTORIŢA: Chiar! Ce vă mai trebuia şi ciucalata? (*Reîncepe să scrie*.)
MIRELA: Asta nu e din capul lui, dar oricum e lăudabil că s-a ostenit s-o transcrie. De la gestul lui de bulevardist,

de atunci, şi până la citatul acesta e o distanţă interplanetară. De altfel şi devoţiunea cu care l-a îngrijit pe Bătrîneanu, m-a impresionat.

OTILIA (*aşează bucheţelul de flori într-un pahar; cu cochetărie*): De fapt nu e un băiat urât. Doar începutul acela de chelie îl strică puţin.

MIRELA: Frumuseţea omului nu stă în păr.

VICTORIŢA: Dacă şi l-ar lăsa niţel mai zbârlit... (*Râde poznaş.*)

MIRELA: Victoriţa!

BATRÎNEANU (*intră cu paşi şovăitori*): Bună dimineaţa.

MIRELA: Ce-i cu dumneavoastră, tovarăşe profesor?

BĂTRÎNEANU: Bine că v-am găsit!

MIRELA: V-a dat voie doctorul să ieşiţi din casă?

BATRÎNEANU (*se lasă să cadă pe un scaun; e istovit*): Dacă se poate... un pahar cu apă... obosesc repede...

MIRELA: E şi explicabil. Sunteţi foarte slăbit. Victoriţa, adu te rog un pahar cu apă pentru tovarăşul profesor.

BATRÎNEANU: Scoate-o proaspătă de la fântână.

VICTORIŢA: Acuşi-îndată. (*Iese.*)

MIRELA: Cu infarctul nu-i de glumit, tovarăşe profesor. Sunteţi însă în concediu. De ce aţi părăsit patul?

BĂTRÎNEANU: Din pricina dumitale.

MIRELA: Cum?!

BĂTRÎNEANU: Trebuie să te întreb ceva. (*Vorbeşte greu, întretăiat.*) E prima dată când o fac. Eu am un principiu, ştiţi! Nu întreb nimic... şi nu vreau să fiu întrebat. E o lege a armoniei universale. Parcă v-am mai spus! Să nu ne deranjăm unii pe alţii. Să ne menajăm reciproc. Să zicem că e bine şi atunci totul merge bine!

MIRELA: Bizară concepţie! Să fim fericiţi prin renunţare la cuvânt, prin izolare în turnurile noastre de fildeş. Eu n-am să fiu niciodată de acord cu asta!

BĂTRÎNEANU: Dumneata eşti tânără. Eu sunt bătrân. Şi mă mai cheamă şi Bătrîneanu. V-am explicat! Să te naşti cu numele ăsta într-o lume în care „bătrâneţea”

era sinonimă cu nevoia şi necazurile.

OTILIA: Vremurile s-au mai schimbai.

BĂTRÎNEANU: Nu pentru mine, tovarăşă profesor. De aceea m-am închis în carapacea sistemului meu: nu deranjez, ca să nu fiu deranjat. (*Către Mirela*.) Dumneata mă sileşti să abdic însă de data asta de la principiile mele.

MIRELA: De ce?

BĂTRÎNEANU: Vreau să te întreb... de aceea am venit...

MIRELA: Ce anume?

BĂTRÎNEANU: Ce urmăreşti, dumneata? Vrei să mă dărâmi? Atunci de ce mai joci pe buna samariteană cu mine?

MIRELA: Nu vă înţeleg?!

BĂTRÎNEANU: Care eşti dumneata cea adevărată? Cea care-mi sapă autoritatea în clasă? Sau cea care mă ajută în mod discret, delicat, de când sunt bolnav? Eşti perfidă, sau eşti sinceră? De 24 de ore mă frământă toate aceste întrebări. Îmi vrei binele sau îmi vrei răul? N-am mai putut să rezist şi-am venit să le întreb.

MIRELA: Cum aş putea sa vă vreau răul?

BĂTRÎNEANU: Te-ai oferit să mă suplineşti la ore pe timpul bolii... Dumneata ai aplicat însă la orele mele nişte metode noi de predare. Te-ai străduit să-ţi faci lecţiile cât mai atrăgătoare. Să câştigi elevii de partea dumitale. Ce-a urmat era firesc: ai creat posibilitatea de-a se face comparaţii. Eu am ieşit ca un dascăl înapoiat, mediocru, învechit. Dumneata ca un cadru didactic modern, inspirat, capabil. Rezultatul? Cel previzibil: părinţii unor elevi au cerut să fiu înlocuit cu dumneata.

MIRELA: Cine v-a spus aceste lucruri? Directorul şcolii?

BATRÎNKANU (*după o ezitare*): Da.

MIRELA: Ce zici, de asta, Oti?

OTILIA (*ironică*): Încep să-l preţuiesc pe directorul nostru! E o forţă în maşinaţii de culise!

MIRELA (*către Bătrîneanu*): N-am cum să vă conving c-aţi fost indus în eroare.

BATRÎNEANU: Nu e adevărat c-aţi deschis la orele mele de fizică un ciclu de expuneri despre „Farfuriile zburătoare”?

MIRELA: Ba da, dar nu ca să vă dărâm pe dumneavoastră, ci ca să-i fac mai atenţi pe elevi, să le trezesc dragostea pentru fizică.

BĂTRÎNEANU: Bun! Şi ce-am să le pot spune eu despre „Farfuriile zburătoare” atunci când voi reveni la catedră? Nimic! Iată-mă deci în inferioritate.

MIRELA: Vă înşelaţi! Dumneavoastră le veţi spune altceva. Nu în clasă, ci la căminul cultural. Am pus la cale ceva. Eu cu Oti, cu Stelu, cu primarul, cu doctorul Cristian. Vom deschide un ciclu de expuneri cu caracter de ştiinţă popularizată. Deocamdată la căminul cultural se dansează şi se mănâncă seminţe. Mai vrem să-i mai dăm şi o altă întrebuinţare. Am şi întocmit planul primelor zece întâlniri cu cetăţenii comunei. Aşteptăm să vă însănătoşiţi ca să vi-l arătăm. (*Scoate o hârtie din servietă*.)

BÂTRINEANU (*mirat*): Mie?!

MIRELA: Dumneavoastră figuraţi în programul nostru cu cinci comunicări. Veţi vorbi despre marii savanţi şi inventatori români în domeniul fizicii şi al chimiei.

BATRÎNEANU (*cu un tremur nervos*): Deci e adevărat? Abia ieri am aflat asta!

MIRELA: Depinde ce-aţi aflat.

BATRÎNEANU: Era o după amiază ca oricare alta şi deodată m-am trezit înconjurat de toţi elevii mei. S-au organizat pe schimburi. Zilnic câte două echipe. Una dimineaţa, alta după amiază. Nu ştiam dacă trebuie să plâng sau să râd. Mă dădăceau de parcă ei erau oamenii maturi, iar eu copilul bolnav. Când mă odihneam îi simţeam acolo, în spatele uşii. Le auzeam respiraţiile sub fereastră. Le ghiceam forfota, în vârful picioarelor,

prin grădină. Când deschideam ochii, erau lângă patul meu. Unul îmi aranja perna, altul îmi dădea medicamentele, altul făcea ordine prin cameră... Dumneata ai organizat acţiunea copiilor. Aşa este?

MIRELA: Cuvântul „organizat” nu mi se pare potrivit. Eu am aruncat două-trei vorbe, la întâmplare: restul l-au făcut...

BĂTRÎNEANU: Modestia dumitale e de prisos. N-am de gând să le asaltez cu mulţumirile mele. N-ar mai avea rost. Fiindcă am răspuns la fapta dumitale cu o ticăloşie. Da, da... Eu, cu mâna mea am semnat... (*Către Oti.*) Vrei să vezi dacă nu cumva e la uşă?

OTILIA: Cine?

BĂTRÎNEANU: Directorul.

OTILIA: Nu e nimeni.

MIRELA (*către Bătrîneanu*): Ce-aţi semnat?

BĂTRÎNEANU: Un raport împotriva dumitale. Un raport pe zece pagini.

MIRELA: Lăsaţi tovarăşe profesor. Nu interesează. N-o să mă tem niciodată de rapoarte, mai ales când sunt mincinoase. Acum trebuie să mergeţi acasă. (*Îl ajută să se ridice.*) Am să trec după amiaza pe la dumneavoastră ca să vorbim: dacă nu va deranjez, bine-înţeles.

BĂTRÎNEANU: Îţi mulţumesc... de pe acum îţi mulţumesc dacă... dacă ai să mă deranjezi cât mai mult de-aci înainte... (*Iese cu Otilia.*)

VICTORIŢA: Săracu! Ce cocârjat e!

MIRELA: Victoriţa, nu mai vorbi aşa!

VICTORIŢA: Păi n-aţi văzut? Târşe-târşe, vai de el cum merge.

MIRELA: E bolnav încă. Ar fi bine să te mai duci şi tu pe la dânsul să-i mai faci curăţenie, că tuşa Ioana aia la care stă...

VICTORIŢA (*râde*): Vai de capul ei! Baba Ioana şi cu don profesor! Tuşea şi cu junghiul! S-au găsit!

MIRELA: Pleacă de-aici Victoriţo, că mă enervezi.
VICTORIŢA (*spăşită*): Iartă-mă domnişorico.
MIRELA: Să te văd eu ce-ai să faci când o să fii bătrână. S-o vedem atunci pe „baba Victoriţa”!
VICTORIŢA: Eh! O să-l am lângă mine pe... „moş Stelu”!
MIRELA: Zău?!
VICTORIŢA: Ce vă miraţi aşa? Ce, dumneavoastră n-o să-l aveţi pe „moş Bogdan”?
MIRELA: Ieşi de-aici că nu ştiu ce-ţi fac.

(*Intră Bogdan*.)

VICTORIŢA: Iaca şi lupul la uşă.
MIRELA: Ieşi!
BOGDAN: Stai! Fă-ne rost de două cafele! Roag-o pe tovarăşa Irina.
VICTORIŢA: Pe şest!
BOGDAN: Cum?
VICTORIŢA: Pe şest, să nu simtă „patronul”.
MIRELA: Asta de la cine ai mai învăţat-o?
VICTORIŢA (*mândră*): De la don doctor.

(*Iese*.)

BOGDAN: Am venit să te iau. Ai terminat?
MIRELA: Imediat. Să-mi aşez întâi caietele astea. (*După o pauză*.) Vine într-adevăr preşedintele?
BOGDAN: Aşa zice primarul!
MTBFLA: N-ar fi timpul să-i spunem şi lui?
BOGDAN: Eu ştiu?
MIRELA: Ar fi ca o repetiţie generală pentru discuţia ta cu preşedintele Consiliului judeţean.
BOGDAN: Sunt curios ce cap o să facă nea Mihai Pricop când o auzi de la mine: aflaţi tovarăşe primar c-am dat kix. În dealul acria nu c nici o comoară.
MIRELA: Odată şi-odată tot trebuia să vină ziua asta! Nu

primarul mă îngrijorează, ci oamenii din sat: cum or să primească ei vestea asta?

BOGDAN: Or să înţeleagă situaţia. Nu sunt singurul arheolog care a dat greş. Mă întreb însă cum o să reacţioneze...

DIRECTORUL (*intră cu o figură severă, impenetrabilă*): Bună ziua. (*Cei doi îi răspund.*)

BOGDAN: Te aştept afară, Mirela. (Vrea să iasă.)

DIRECTORUL: Un moment tovarăşe arheolog. Aş dori o precizare: până când aveţi de gând să întindeţi farsa aceasta grosolană?

BOGDAN: Poftim?

DIRECTORUL: De două luni de zile ne înşiri tot felul de minciuni gogonate. Cu ce scop?

BOGDAN: La ce vă referiţi?

DIRECTORUL: La comoara dumitale. Unde e? De ce-aţi născocit povestea asta idioată? Să vă spun eu. (*Arată spre Mirela.*) Dumneaei avea nevoie de-un pretext ca să te aducă în sat. O „combinaţie" murdară şi reprobabilă. (*Către Mirela.*) Aci, la Movila Veche, eraţi mai feriţi de ochii lumii, nu-i aşa? Era un loc mai discret!

MIRELA: Tovarăşe director...

DIRECTORUL (*brutal*): Răspunde la ce te întreb.

MIRELA: Nu accept tonul acesta.

BOGDAN: Daţi-mi voie să vă explic...

DIRECTORUL: Inutil. Cunosc adevărul. V-am surprins ieri convorbirea din cancelarie.

MIRELA: Obiceiul dumneavoastră!

DIRECTORUL: Fac ceea ce trebuie ca să-mi apăr şcoala şi elevii. Şcoala nu e un lăcaş de imoralitate, tovarăşă profesoară. Dumneata ai adus aci moravurile deşănţate ale unui anumit tineret care compromite...

BOGDAN (*revoltat*): Vă rog să nu vorbiţi astfel despre...

DIRECTORUL (*tună*): Nu-ţi permit să mă întrerupi... (*Către Mirela.*) Ale acelui tinerel care compromite obrazul societăţii noastre socialiste,

MIRELA: N-aveţi dreptul să mă insultaţi.

DIRECTORUL: Am toate drepturile funcţiei mele. Ai vrut să mă discreditezi în faţa localnicilor. Mi-ai săpat autoritatea. Ai făcut agitaţie în şcoală. Ai instigat cadrele didactice împotriva mea. Toate astea cu un singur scop: ca să înlesneşti venirea unui alt director. Îţi convenea. El ar fi patronat, fără să ştie, concubinajul dumitale cu acest...

BOGDAN: Destul! E o calomnie ordinară!

DIRECTORUL: Tinere, bagă de seamă...

BOGDAN: Ordinară!

MIRELA (*calmă*): Recunosc toate învinuirile dumitale!

DIRECTORUL (*descumpănit*): Cum?!

MIRELA: E-adevărat, am făcut agitaţie în şcoală, ca să nu se mai aplice pedepsele corporale recomandate de dumneata. „Bătaia” nu mai e o metodă pedagogică în şcoala modernă. Ca dovadă cazul acelor trei părinţi care şi-au mutat la şcoala din Prundul, copiii maltrataţi de dumneata!

DIRECTORUL: Erau nişte derbedei. Erau nişte lichele!

MIRELA: La vârsta de zece ani nici un copil nu poate fi o lichea. Dar dacă-l plesneşti pentru cea mai mică greşeală, dacă-i pui notele după toane, sau după plocoanele aduse, atunci vei face cu siguranţă din el un derbedeu.

DIRECTORUL: Ce vrei dumneata să insinuezi? Dumneata n-ai dreptul să vorbeşti! Ţinuta dumitale morală e dubioasă. Eu tremur pentru reputaţia şcolii mele, şi-am să stârpesc imoralitatea din şcoală prin toate mijloacele care-mi stau la dispoziţie.

BOGDAN: o să daţi socoteală tovarăşe director pentru toate calomniile astea. Mă voi plânge tovarăşului Velcescu.

DIRECTORUL: Tovarăşul Velcescu e pe deplin lămurit în privinţa voastră.

MIRELA: Lui i-ai trimis „raportul” dumitale?

DIRECTORUL (*bravând*): Am fost nevoit s-o fac. Conştiinţa mă obligă să semnalez forurilor superioare tot ceea ce încalcă etica societăţii noastre socialiste.
BOGDAN: În afara vorbelor mari, cu ce dovediţi acuzaţiile dumneavoastră?
DIRECTORUL: Cu mărturia soţiei mele. V-a zărit furişându-vă în repetate rânduri prin tufişurile de la piciorul dealului.
MIRELA: Nu-i adevărat. Am fost acolo o singură dată ca să mi-arate terenul prospectat şi-am stat doar...
DIRECTORUL: Soţia mea va semna o declaraţie: dacă va mai fi nevoie! până atunci îţi interzic să mai intri în clasă.
MIRELA: Cu ce drept?
DIRECTORUL: Cu dreptul pe care mi-l dă legea.
MIRELA: E un abuz.
DIRECTORUL: Răspund de acest abuz. Societatea elimină din sânul ei elementele corupte şi imorale. Ca atare sunt îndreptăţit să te poftesc afară din şcoală.
MIRELA: Tovarăşe director...
DIRECTORUL: Şi va urma în curând şi cealaltă măsură: afară din satul nostru!

(*Intră Victoriţa foarte agitată deoarece acum urmează să-si joace scena ei cea mare*.)

VICTORIŢA: Aoileo! (*Vrea să iasă*.)
DIRECTORUL: Ce e, toanto?
VICTORIŢA: Păi... cu domnu' ăla!
DIRECTORUL: Ce domn?
VICTORIŢA: A venit...
DIRECTORUL: Cine?
VICTORIŢA: A venit... şi-a plecat.
DIRECTORUL: Cine, toanto?
VICTORIŢA: Domnu' ăla mare de la oraş.
DIRECTORUL (*ars*): Ce?

VICTORIŢA: Zău!
DIRECTORUL (*uimit*): Tovarăşul preşedinte Velcescu?
VICTORIŢA (*cu candoare*): Aşa-i zice?
DIRECTORUL: Când a venit? Unde e?
VICTORIŢA: Nu ştiu. Dar m-a luat la întrebări.
DIRECTORUL: Pe tine? Ce întrebări?
VICTORIŢA: Că cum merg treburile pe aici...
DIRECTORUL: Pe-aici? Pe unde pe-aici?
VICTORIŢA: Eu zisei: „să-l chem pe don director”. El: „Lasă-l pe don director”. Şi mă sucea... Şi mă descosea: că dacă-i bun sau nu e bun?
DIRECTORUL: Cine să fie bun?
VICTORIŢA: Ei na! Don director. Şi că ce zic profesorii... (*accentuând*) Profesoarele cele noi... că dacă se împacă bine cu don director? Că dacă-s mulţumite?
DIRECTORUL (*stupefiat*): Cum? Ele să fie mulţumite?
VICTORIŢA: Şi eu ziceam „daa, se împacă bine”... Şi el făcea „hm”... şi se uita la ceas... că eu zic că-i stătea...
DIRECTORUL (*enervat*): Ce-i stătea? Ceasul?
VICTORIŢA: Nu, zic că-i stătea la inimă chestia asta... Pormă s-a dus.
DIRECTORUL: Unde s-a dus?
VICTORIŢA: Nu ştiu. A luat-o în sus pe uliţă şi...
DIRECTORUL (*involuntar*): Aoleu!
VICTORIŢA (*demnă*): Fără „oileo”!
DIRECTORUL (*aparte*): Să ştii că s-a dus în primărie! (*Către ceilalţi doi.*) Auzi ce idee!... Să stea de vorbă cu... (*conciliant*) puteţi lua loc. O să mai discutăm... (*Văzând că Mirela îşi strânge lucrurile.*) Ce faci tovarăşă profesoară?
MIRELA: Îmi iau lucrurile. Nu m-aţi dat afară din şcoală?
DIRECTORUL: Ei, nu, să n-o luăm chiar aşa... Datoria noastră e să primeze — cum să spun — să primeze interesele şcolii...
MIRELA: Aţi făcut un raport împotriva mea...
DIRECTORUL: Ei, da... e regretabil, desigur... suntem toţi

nervoşi... trăim o epocă de nevroză generală... o să-i explic tovarăşului preşedinte... uneori mai exagerăm... interpretăm uneori greşit... da, da... suntem oameni... mai greşim...

MIRELA; M-aţi ameninţat cu Inspectoratul şcolar judeţean.

DIRECTORUL: Nu, nu... o să discutăm... o să ne înţelegem... eu renunţ... da, da, sunt gata să renunţ la orice acţiune... Dar poate că şi dumneata (*Către Mirela*.) poate facem un schimb... dumneata te transferi la altă şcoală... şi-atunci ştergem... ştergem cu buretele...

MIRELA: Eu nu plec din şcoala asta!

DIRECTORUL: Nu? De ce? Dar mă rog... să vedem... era o sugestie... desigur, să nu ne pripim... să cântărim bine situaţia... sunteţi tineri... dragostea nu cunoaşte legi, cine nu ştie asta?!...

BOGDAN: Între mine şi Mirela este doar o foarte frumoasă prietenie.

DIRECTORUL: Da, evident, se poate: nu pun la îndoială asta. Datoria noastră e să ne unim eforturile pentru a ne achita de nobila sarcină pe care partidul ne-a încredinţat-o... (*Observând-o pe Victoriţa care-l priveşte cu gura căscată*.) Şterge-o pota... (*Se opreşte şi schimbă tonul*.) adică nu, rămâi fetiţo! Rămâi şi fă un pic de curăţenie... Eu alerg le primărie. Trebuie să fiu printre cei care-l întâmpină. (*Iese*.)

MIRELA: Ce-a fost asta, Victoriţo?

BOGDAN: Ai vorbit cu preşedintele de la judeţ?

VICTORIŢA (*triumfătoare*): Totul a fost o minciună gogonată!

MIRELA (*reproş*): Victoriţo!

VICTORIŢA: Să vedeţi, mă repezisem până la Stelu cu o treabă. Când m-am întors, coana Irina... plângea şi zicea că don director o bruftuluieşte pe domnişorica în cancelarie. Mă lipesc de uşă şi-l aud pe don director strigând vrute şi nevrute... Atunci mi s-a aprins o

lampă...

MIRELA: Cum?

VICTORIŢA: Aşa zice Stelu când face pe deşteptul! Îl aud pe don director „afară din şcoală! Afară din satul nostru!” Victoriţo — zic acum e de tine! Şi mi-am dat brânci înăuntru.

MIRELA: Se poate să faci una ca asta, Victoriţo?

VICTORIŢA: Acu, matale mă certi?

BOGDAN: S-a dus la primărie. O să întrebe de tovarăşul Velcescu şi-o să afle c-ai născocit totul. Va fi vai de pielea ta.

VICTORIŢA: Ei na! Am vorbit cu Stelu. Mă mut la Ce-a-pe. Am şi ochit locul. Intru la ăla...

MIRELA: La cine?

VICTORIŢA (*cu importantă*): La sectorul zootehnic. Muncesc pe bani. Unde mai pui că am şi pensie la bătrâneţe.

CRISTIAN (*intră vesel*): Salve puştilor!

BOGDAN: Bună, doctore.

MIRELA (*Victoriţei*): Când te muţi?

VICTORIŢA: De mâine îmi iau catrafusele şi ţuşti la grajd. Mă fac mulgătoare. (*Merge spre uşă şi de-acolo cu emfază*.) Cel puţin vacile nu vorbesc urât! (*Iese*.)

CRISTIAN (*care a pus cât mai discret, pe birou un pachet învelit în hârtie albă*): Ce-i cu ea?

MIRELA: Victoriţa s-a emancipat. Intră în câmpul muncii.

CRISTIAN: Ce faceţi voi, copii?

MIRELA: Eu mă duc acasă.

BOGDAN: Iar cu o însoţesc.

CRISTIAN: Otilia a plecat?

MIRELA: L-a condus pe profesorul Bătrîneanu acasă. Oti vine înapoi fiindcă nu şi-a terminat de corectat caietele.

CRISTIAN: E-n ordine. O aştept aici. Am auzit un zvon. E adevărat că ne calcă preşedintele Consiliului judeţean?

BOGDAN: Habar n-am. Primarul a lansat vestea. (*Intră Otilia*.)

CBISTIAN (*Otiliei*): Sărut mâna!
OTILIA: Bună ziua doctore!
MIRELA: Noi am plecat. Te aştept acasă Oti.
OTILIA: Bine. (*Bogdan şi Mirela au ieşit*.)
CRISTIAN: Să stăm, nu? Sau vrei să ieşim?
OTILIA (se aşează): Nu. Mai am câteva caiete. (*Cu un semn către buchetul din pahar*.) Mersi!
CRISTIAN (*murmură*): Bogdaproste.
OTILIA (*cochetând*): Nu înţeleg însă ce rost au toate astea? Dumneata îţi exersezi asupra mea aptitudinile tip cuceritor?
CRISTIAN: Ei nu, nu mă lua în beţe de la început, că mă fâstâcesc. Oti, să fiu al naibii dacă nu mă simt ca la un examen. Uite, pune mâna să vezi că am febră.
OTILIA: De ce?
CRISTIAN: Domnule, am păţit o chestie colosală! Să nu râzi! M-am introspectat.
OTILIA (*amuzându-se*): Ce-ai făcut?
CRISTIAN: Stai, tu zâmbeşti şi eu îmi pierd şirul. Nu e un discurs, dar dacă mă zăpăceşti, s-a dus dracului toată panorama... Oti, de fapt eu trăiesc un proces psihologic. Nu, nu râde! Sunt eu zurbagiu, am nişte ifose cam deşuchiate... dar uite că mă poticnii într-un proces psihologic. Vorbesc serios, zău! Din cauza ta. Fiindcă am descoperit ceva, Oti. Am făcut o descoperire îngrozitoare: noi nu ştim să iubim, domnule!
OTILIA: Unii dintre voi.
CRISTIAN: Mă rog, unii dintre noi. Eu, în orice caz, sunt cam tolomac în chestia asta. Prin facultate, ce să mai vorbim! Ca băieţii. Mai cu dansul, mai cu papagalul! Dar fără să pun la inima... Adică aşa, simplu, modern şi automat. Mă înţelegi tu! Şi să ştii că fetele-s de vină în chestia asta.
OTILIA: Unele dintre ele.
CRISTIAN: Ei da, unele! Adevărul e că de-acolo porneşte...

vorbesc fie mojicia băieţilor. Una-două-ţoc! Le-ai şi pupat. Uneori nici nu ştii bine cum o cheamă! Şi dacă-ţi merge cu una pe urmă crezi că-ţi merge cu toate.

OTILIA: Nu ştiu ce soi de fete ai cunoscut „dumneata”...

CRISTIAN: Ei, nu erau chiar din familia Genovevei de Brabant!... Şi uite aşa te deformezi! Şi gata, ţi se suie la cap! Nu ştii dictonul: crede că tot ce zboară, se mănâncă! Aşa m-am fript eu cu tine, Oti...

OTILIA: În ce sens?

CRISTIAN: În toate sensurile. Vrei să-ţi spun cum a fost? Dar nu te superi, promiţi?

OTILIA: Spune!

CRISTIAN: Vorbesc de istoria aia! „Hait, mi-am zis când le-am văzut prima dată. Ce bucăţică fainã! Dacă n-o pup, mor”!

OTILIA (*jucând pe nemulţumita*): Ttţ!

CRISTIAN: Ei, şmecherisme! Dar tu nu erai pe fază. De unde s-o ştiu? Şi-am înghiţit un hap cât mine de mare!

OTILIA: Ce înseamnă toată povestea care a urmat? Flori, bileţele, cadouri...?!

CRISTIAN: Ei uite c-am ajuns şi la procesul psihologic. Vezi tu Oti, noi suntem prea tineri. Nu ca vârstă, ca experienţă! Cei dinaintea noastră au mai făcut şi războiul, au mai tras şi pe dracu de coadă, au mai avut şi necazuri. Noi... bâldâbâc în viaţă. Ia de-a gata. Or, dacă n-ai experienţă, pac, dai cu oiştea în gard... Aşa şi eu. Îmi zic într-o zi: „bine mă Cristi, nu eşti tu în stare să-i suceşti capul lu’ superba aia?” Că de superbă eşti superbă, ce mai tura-vura!

OTILIA: Mersi!

CRISTIAN: Şi-o iau ca Hamlet cu întrebările: o fi amorezată? N-o fi? O fi snoabă? N-o fi? Sau o fi! Ştii că pe snoabe le faci praf cu literatura. Mi-a explicat-o un prieten. Aşa c-am pus la bătaie o chenzină şi mi-am umplut Trabantul cu volume. Dar ca să scoţi ceva dintr-o carte, trebuie s-o citeşti, nu? Şi dă-i cu „La Medeleni”,

şi dă-i cu „Micul Prinţ” şi dă-i cu „Romeo şi Julieta”...

OTILIA: Bravo doctore! Aşadar toate bileţelele tale amoroase erau copiate din cărţi?

CRISTIAN: Ce era să fac? Vroiam să te dau gata. Dar să vezi drăcie! Citesc o carte. Copiez. Citesc alta. Copiez. Şi tot copiind şi tot citind descopăr o chestie formidabilă. N-o bănuieşti? Descopăr că habar n-am cum se curtează o fală, domnule! Da, da! Nu te mira! Îi văd pe-ăia cum se iubesc în carte şi începe să-mi pufăie un motor în cap. Şi îmi zic: să mă ia dracii dacă nu mă duc să-i spun Otiliei... Asta era azi dimineaţă. Şi-am venit!

OTILIA: Ce să-mi spui?

CRISTIAN: Că m-am săturat!

OTILIA: De ce anume?

CRISTIAN: M-am săturat să tot trăiesc pe spinarea lui Ionel Tendoreanu, Saint Exupery, sau Shakespeare! Vreau să-ţi fac curte eu, după capul meu, cu vorbele mele!

OTILIA (*zâmbind*): Serios?

CRISTIAN: Nu zâmbi. Oti! Nu-i o treabă uşoară. La declaraţii să nu te aştepţi. Mă umflă râsul numai când mă gândesc cum mi-ar sta mie dând ochii peste cap şi bolborosind: „m-am îndrăgostit de tine, Oti!” Dar curte am să-ţi fac! Cu resurse proprii. Am şi început de altfel. Nu cu florile culese de Victoriţa de pe câmp, ci cu astea. Uite! (*Desface hârtia şi scoate un buchet enorm de trandafiri*.)

OTILIA: Vai ce frumoşi sunt!

CRISTIAN: Ti-i dăruiesc, dar... (*Patetic*.) ...gândul că nu eu am inventat trandafirul, mi-e insuportabil”. Asta am ciupit-o de la Maiakovski! Ia-i tot în hîrtie. Să-i duci pe şest acasă. Auzi Oti? Te rog frumos: pe şest!

OTILIA: De ce?

CRISTIAN: Să nu te vadă careva. I-am şutit de la C.A.P.! Sunt trandafirii experimentali ai agronomului. „Coroană

de aur” sau cam aşa ceva le zice. I-a primit din Franţa. De cinci zile aşteaptă bietul să înflorească. El pe de-o parte. Eu pe de alta...

OTILIA: Şi cum ai reuşit să...?

CRISTIAN: Azi noapte. Nea Toma, paznicul dormea ca de obicei. Aveam foarfecă la mine. Harşt-harşt... şi-am întins-o cu ei peste câmp de ziceai că mă fugăresc „Invadatorii”.

OTILIA (*râde*): Eşti nostim! Dar să nu mai aplici metoda „şutitului”. Nu-mi place. Promiţi?

CRISTIAN: Dacă e ordin!

OTILIA (*închide caietele*): Gata. Am terminat.

CRISTIAN: Atunci permiteţi-mi seniorita să vă fac o invitaţie oficială! (*Ceremonios*.) Stimată tovarăşă profesoară pot să vă invit la o plimbare eu maşina mea?

OTILIA: Da.

CRISTIAN: Slava domnului! Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

OTILIA: De ce?

CRISTIAN: Mă temeam ca mi-am spălat degeaba „Trăbănţelul” toată dimineaţa.

IRINA (*intră cu o cârpă de praf*): Mirela a plecat.

OTILIA: S-a dus acasă.

CRISTIAN (*vesel, luând-o de braţ pe Otilia*): Iar eu cu seniorita ne ducem de-a dreptul în paradis! O-lè! (*Iese cu Otilia; după o clipă cineva ciocăneşte în uşa din stânga*.)

IRINA: Intră!

VELCESCU (*deschide uşa şi vorbeşte din prag cu cineva care a rămas afară*): ...Şi spune-i primarului că sunt aici. (*Către Irina*.) Bună ziua, tovarăşă. (*Către cel de-afară*.) Dacă vrea să vină încoace. Dacă nu, să m-aştepte acolo. E clar? Şi te întorci aici, Toma.

O VOCE: Am înţeles tovarăşe preşedinte.

(*Irina a ciulit urechile*.)

VELCESCU (*închide uşa şi înaintează spre Irina, e un tip de statura mijlocie cu o privire care lunecă, sfredelitoare, peste toate lucrurile ce-l înconjoară*): Bună ziua!
IRINA: Bună ziua!
VELCESCU (*îi întinde mâna*): Velcescu.
IRINA: Irina Savin.
VELCESCU: Soţia directorului?
IRINA: Da.
VELCESCU: Unde e dânsul?
IRINA: A ieşit puţin. Mă duc să-l chem.
VELCESCU: Dacă nu vă deranjez prea mult, aş vrea să vorbesc şi cu o profesoară de la dumneavoastră se numeşte... Ionaşcu,
IRINA: Mirela Ionaşcu. O anunţ şi pe ca imediat.
VELCESCU: Vă mulţumesc.
IRINA: Doar câteva clipe vă rog să aşteptaţi, tovarăşe preşedinte. (*Irina iese prin stânga, iar preşedintele se aşează pe un fotoliu. După o clipă intră Victoriţa*.)
VICTORIŢA (*vrea să scoată de pe perete ghirlandele de hârtie — şi nu poate s-ajungă acolo decât urcându-se pe scaunul pe care sta preşedintele*): Mutaţi-vă dincolo. (*Îi arată alt scaun*.)
VELCESCU (*se supune cu un mic surâs în colţul gurii*): De ce le dai jos?
VICTORIŢA: Păi nu mai vine.
VELCESCU: Cine?
VICTORIŢA: Era vorba să vină un domn de la judeţ. Unu' mare! Dar nu mai vine.
VELCESCU: Cine ţi-a spus?
VICTORIŢA: Don director! Tot dracu-i mai norocos, bine zice Stelu.
VELCESCU (*amuzat de francheţea fetei*) Cine e Stelu?
VICTORIŢA: Un băiat a-ntâia. Tractorist. E şi el mare. E secretar la U.T.C.

VELCESCU: Şi de ce zice că „dracu-i mai norocos”?
VICTORIŢA: L-ar mai fi scuturat niţel pe don director, dacă venea. Dar vezi ca nu mai vine. E departe până acilea, nu?
VELCESCU: E cam departe.
VICTORIŢA: Se umple de praf, dumnealui!
VELCESCU (*cu umor*): Se cam umple.
VICTORIŢA: Îl cam hurducă prea tare, nu?
VELCESCU: Vezi bine că-l hurducă.
VICTORIŢA: Eh, şi d-aia nu mai vine!
VELCESCU: Uite c-a venit!
VICTORIŢA: Cine-a venit?
VELCESCU: Tovarăşul de care vorbeai.
VICTORIŢA: Şi unde e?
VELCESCU: În faţa dumitale!
VICTORIŢA (*speriată*): Aoileo!
VELCESCU: De ce „aoileo”?
VICTORIŢA: Maică-măiculiţă! (*Vrea să fugă*.)
VELCESCU: Stai, nu fugi!
VICTORIŢA: Aoileo! Mi se pare ca v-am mai zărit eu prin sat!
VELCESCU: Cum te cheamă? (*Intra Mirela*.)
VICTORIŢA: Ah, domnişorico, bine c-ai venit. Uite-l! Uite-l pe domnu' de la oraş! (*Iese în goană*.)
MIRELA: Bună ziua.
VELCESCU: Bună ziua. Velcescu e numele meu.
MIRELA: Ionaşcu.
VELCESCU: Apropie-te. Şezi, te rog! Duream sa te cunosc tovarăşă Ionaşcu. După câte mi s-a spus... (*Intră Bogdan*.)
BOGDAN: Va salut tovarăşe preşedinte.
VELCESCU: În sfârşit! Bine ca ne regăsim tovarăşe Cordoneanu. În afară de o scrisoare foarte evazivă, n-am mai primit nici o ştire de la dumneata.
BOGDAN: Am să vă explic.
VELCESCU: Mi-au explicat alţii. (*Îi măsoară atent pe cei*

doi.) Hm! (*Mirelei*.) E un arheolog de mare viilor. Ştii asta? A absolvit institutul cu calificative excepţionale. (*Sibilic*.) Am planuri mari cu el. Ca atare nu sunt dispus să-l dau pe bani mărunţi. E clar?

PRIMARUL: Să trăiţi tovarăşe preşedinte.

DIRECTORUL: Am onoarea să vă salut tovarăşe preşedinte.

VKLCKSCU: Bună ziua.

PRIMARUL: Când aţi sosit?

VELCESCU: Acum cinci minute.

PRIMARUL (*către director*): Vezi domnule? Ce tot mă pisai c-a vorbit un ştiu cine cu tovarăşul preşedinte?

VELCESCU: Şedeţi! (*Către Mirela*.) Ziceam c-am auzit despre dumneata fel de fel de năzbâtii.

MIRELA: Depinde ce înţelegeţi prin „năzbâtii”!

VELCESCU: O să-i stabilim împreună definiţia! Sau definiţiile, că sunt mai multe, nu?

MIRELA: Probabil.

VELCESCU (*se ridică şi merge la fereastră*): Mda!... Eu am mai venit pe aici. Tot în grabă, e drept şi tot prins mereu de tovarăşul primar cu diverse treburi. Nu de mult am venit însă din pricina unui raport. (*Arată spre director*.) Dumnealui mi-a prezentat o situaţie a satului şi a oamenilor de aici, ca să zic aşa, edificatoare.

DIRECTORUL (*servil*): Situaţia reală tovarăşe preşedinte.

VELCESCU: Am cercetat şi eu această... situaţie!

DIRECTORUL (*puţin neliniştit*): Eu n-am ştiut de vizitele dumneavoastră. V-aş fi stat la dispoziţie şi cu alte lămuriri.

VELCESCU: Tocmai de aceea n-am dat pe la şcoală. Nu mai era nevoie de alte lămuriri. M-am convins că ai avut dreptate! (*Stupoare*.) Da, tovarăşi. (*Către director*.) Ce mi-ai scris dumneata despre tovarăşa profesoară Mirela Ionaşcu?

DIRECTORUL: Că este o...

VELCESCU: Exact, că e o tânără profesoară energică,

serioasă, entuziastă, cu idei noi. Se pare c-ai avut dreptate. Ce mi-ai spus despre tovarăşul primar?

DIRECTORUL (*care nu s-a dumirit încă ce joc face preşedintele*): Că este un...

VELCESCU: Un om inimos care se zbate pentru ridicarea salului şi cu care te înţelegi de minune. E adevărat?

DIRECTORUL (*năucit*): Mda... eu...

VELCESCU: Ce mi-ai spus despre arheologul Cordoneanu?

DIRECTORUL (*derutat*): Că e un tânăr capabil, serios, muncitor şi plin de elanuri, care...

VELCESCU (*cu un surâs ascuns*): Nu, asta nu mi-ai spus. Ci doar că el a venit să caute o comoară... şi n-a găsit-o.

MIRELA: E vina mea tovarăşe preşedinte.

VELCESCU (*candid*): Ca n-a găsit comoara?

MIRELA: Povestea comorii cu am scornit-o. Speram ca ea să fie scânteia care să aprindă ambiţiile localnicilor. Să-i facă să înţeleagă că şi salul lor reprezintă o valoare. Dar m-am înşelat.

VELCESCU: Cred că nu te-ai înşelat. De când mă preocup şi eu niţel de arheologie am învăţat o lege de-a dumnealor: (*Arată spre Bogdan.*) „*o comoară nu se scoate la suprafaţă într-o singură zi*". Satul vostru ascunde totuşi o comoară. Nu bănuiţi care e? Dar o asemenea comoară, mai ales o asemenea comoară, nu putea fi scoasă la iveală de azi pe mâine. (*Către director.*) E nevoie de răbdare, de tact şi de multă înţelegere. E clar? (*Se ridică. Către Primar.*) Poimâine vor sosi aci doi dintre arhitecţii noştri cu schiţa de plan pentru sistematizarea salului vostru. Data viitoare sper să ciocnim aldămaşul pe şantierul unde veţi clădi şcoala cea nouă.

PRIMARUL: Noi suntem gata să începem lucrările, tovarăşe preşedinte.

VELCESCU (*către cei doi tineri*): Un moment! Arheologule, să-ţi faci bagajele. Te întorci cu mine la oraş.

BOGDAN (*şovăielnic*): Dar...
VELCESCU: E ceva neclar, Cordoneanule?
BOGDAN (*neconvins*): Nu... e foarte clar.
MIRELA: Bună ziua tovarăşe preşedinte.
VELCESCU: La revedere tovarăşă Ionaşcu. (*Mirela iese cu arheologul; Velcescu se întoarce spre director.*) Cum ai putut aşterne pe hârtie josniciile acelea, tovarăşe Savin?
DIRECTORUL: Tovarăşe preşedinte, vă jur... numai din dorinţa aprigă, vă asigur... pentru mine etica socialistă este mai presus de orice...
VELCESCU: Cum ai putut calomnia nişte tineri entuziaşti şi capabili? Dumneata, un om cu părul alb? Nişte tineri care n-au altă vină decât aceea că se iubesc!
DIRECTORUL: Nu sunt calomnii, tovarăşe preşedinte. Vă dau cuvântul meu. Cum credeţi c-aş fi îndrăznit să...? Am fost profund scandalizat. Au comis acte de o gravă imoralitate. Am dovezi.
VELCESCU: Ce dovezi?
DIRECTORUL: Mărturii scrise, tovarăşe preşedinte. Un martor care i-a văzut. Care i-a surprins de mai multe ori. Credeţi-mă tovarăşe preşedinte. Înţelegeţi revolta, indignarea de care am fost cuprins. Acolo, în păduricea de la poalele dealului. Se poate una ca asta? În văzul copiilor care se joacă pe acolo, al oamenilor care...
VELCESCU: Destul. Spui că ai dovezi? (*Către primar.*) Mi le trimiţi mâine printr-un curier special. Dacă nu ţi le dă până mâine, dumnealui nu mai pune piciorul în şcoala asta. (*A ieşit urmat, de primar: directorul îşi scoase batista şi-şi şterge fruntea de năduşeală, brusc merge la uşa din fund.*)
DIRECTORUL (*deschide uşa şi strigă*): Irina! Irina! Irina! Vino încoace!
IRINA (*intră*): Ce este Petre?
DIRECTORUL (*fixând-o*): Am nevoie de declaraţia ta. Urgent!

IRINA: Ce declaraţie?

DIRECTORUL: Despre arheolog şi profesoara Ionaşcu. Descrie tabloul imoral pe care l-ai surprins în pădurice. Totul amănunţit, fără cruţare, fără jenă.

IRINA: Dar nu i-am văzut...

DIRECTORUL (*ameninţător*): Cum? Doar tu mi-ai spus că i-ai surprins...

IRINA: Nu-i adevărat. Nu ţi-am spus asta. I-am văzut o singură dată. Mergeau pe potecă spre păduricea de la poalele dealului şi se ţineau de mână...

DIRECTORUL: Minţi! Ai uitat ce mi-ai spus! Nu-ţi permit să mă prosteşti! I-ai zărit în tufişuri, şi nu numai o dată. Copiii se jucau prin apropiere, iar ei, ei fără teamă, fără ruşine...

IRINA (*revoltată*): Nu-i adevărat. Petre! N-am spus asta niciodată. Nu-i adevărat!

DIRECTORUL (*răstit*): Am nevoie de mărturia ta! Nu înţelegi, femeie! Puţin îmi pasă dacă e adevărat, sau nu.

IRINA: Petre, dar eu nu pot...

DIRECTORUL: Tu eşti soţia mea. Ai datoria să mă ajuţi! Să fii alături de mine! Să certifici spusele mele în faţa oricui. Sunt la ananghie, femeie. Ai priceput? Nu te mai holba la mine. Stai acolo şi scrie!

IRINA: Petre, nu pot să fac una ca asta.

DIRECTORUL: Ai s-o faci! Dacă nu, te arunc afară din casa mea. Şi din şcoala mea!

IRINA: Nu e nevoie să mă alungi, Petre. Am să plec singură...

DIRECTORUL: Aşa va să zică? Eşti gata să pleci ca o hoaţă de lângă mine! Mă părăseşti ca o laşă, fiindcă vezi că mă duc la fund?

IRINA: Totul are o limită Petre. Am plâns. Am răbdat. Nu mai pot. Eşti prea nedrept. Prea neomenos! (*Vrea să plece*.)

DIRECTORUL (*oprind-o*): N-ai să pieri nicăieri. Nu eşti de

capul tău.
IRINA (*rugătoare*): Petre, te rog...
DIRECTORUL: Taci. Scrie. Eşti nevasta mea. Ai obligaţia să fii alaiuri de mine. Şi la bine şi la rău! Scrie, n-auzi, că-ţi sfărâm braţul...
IRINA (*îngrozită*): Da... scriu... lasă-mă...
DIRECTORUL (*dictează*): „Declaraţie. Subsemnata Irina Savin, învăţătoare la şcoala generală din comuna Movila Veche judeţul... (*Intră profesorul Bătrîneanu.*)
BĂTRÎNEANU (*temător*): Deranjez?
DIRECTORUL (*repezit*): Nu. Poftim?
BĂTRÎNEANU: Vă salut tovarăşe director.
DIRECTORUL: Ce-i cu dumneata tovarăşe profesor?
BĂTRÎNEANU: O căutam pe tovarăşa profesoară Mirela.
DIRECTORUL: Nu-i aici.
BĂTRÎNEANU: Ca director al căminului cultural desigur că ştiţi despre ce e vorba!
DIRECTORUL (*dictând*): ...declar prin prezenta că i-am surprins de mai umile ori... (*Către Bătrîneanu.*) Despre ce?
BATRÎNEANU: Conferinţele acelea de la cămin. Am venit să vă spun că sunt de acord.
DIRECTORUL (*dictând*): ...în situaţii absolut indecente şi imorale... (*Către Bătrîneanu.*) Cu ce eşti de acord?
BĂTRÎNEANU: Să începem cu Aurel Vlaicu.
DIRECTORUL (*dictând*): ...pe arheologul Bogdan Cordoneanu. (*Către Bătrîneanu.*) Ce să începem?
BATRÎNKANU: Ciclul conferinţelor - aşa cum mi-a propus.
DIRECTORUL (*dictând*): pe arheologul Bogdan Cordoneanu şi pe profesoara... (*Către Bătrîneanu.*) Cine ţi-a propus? (*Către Irina.*) Ai scris? Şi cu profesoara...
BATRÎNKANU: Profesoara Mirela Ionaşcu.
DIRECTORUL (*atent*): Cum? Mirela Ionaşcu? Exact! De ea e vorba. Dec unde ştii? Ai văzut-o şi dumneata, nu-i aşa?
BĂTRÎNEANU: Unde s-o văd?

DIRECTORUL: În tufişuri - pe deal - tăvălindu-se cu arheologul prin iarbă...

BĂTRÎNEANU (*uluit*): Cum? Profesoara Ionaşcu?

DIRECTORUL: Ei, hai, nu mai da înapoi, că i-ai scăpat numele adineaori.

BĂTRÎNEANU: Vroiam să spun că ea mi-a propus ciclul de...

DIRECTORUL: Lasă-lasă! Deci i-ai surprins şi dumneata? Straşnic! Nu te mai eschiva. De data asta am înfundat-o. Stai să termin. Ai să semnezi alături de Irina.

BĂTRÎNEANU (*fierbând*): Să semnez? Ce să semnez? Un nou raport? Asta faceţi acolo? Un nou denunţ! (*Se apropie de Irina*.) Nu v-ajunge ce m-aţi pus să semnez prima dată? Acum ticluiţi o nouă ticăloşie? (*Smulge hârtia din faţa Irinei şi-o rupe furios*.)

DIRECTORUL: Ce faci, domnule?

BĂTRÎNEANU (*către Irina*): Şi dumneata?... Ce ruşine! Dumneata eşti complice la o asemenea murdărie?

DIRECTORUL: Ai să-mi dai socoteală, zănatecule. Am să te arunc din şcoală cu pe-o măsea stricată! Am să te desfiinţez...

BĂTRÎNEANU: Socoteală o să dai dumneata. 12 ani am tăcut! 12 ani ţi-am răbdat mojiciile şi abuzurile, fără să scot o vorbă. (*Pleacă spre uşă*.) Acum fac eu un raport. Dar nu la Inspectoratul şcolar. La Minister! (*Cu o ultimă răbufnire*.) Huliganule! (*Iese*.)

DIRECTORUL (către Irina care s-a ridicat de la masă): De ce l-ai lăsat să ţi-o ia? De ce nu i-ai smuls-o din mână? Unde pleci? Stai jos! Facem alta...

IRINA (*fermă*): Nu, Petre. Nu mai scriu.

DIRECTORUL: Ce? Nu mai scrii? Te iei după dobitocul ăla? După ce că din cauza ta... (*O îmbrânceşte*.) Marş înapoi la masă! Înapoi, sau te fac una cu pământul...

IRINA: Nu, Petre...

DIRECTORUL (*o smuceşte înapoi*): N-auzi că te fac... (*Ridică palma s-o lovească*.)

MIRELA (*intră cu Bogdan; a sesizat situaţia, se postează în faţa directorului*): Bogdane, ia-o pe Irina. (*Către director*.) Loveşte-mă pe mine. Sunt tot o femeie.

BOGDAN (*lasă jos valiza cu care venise*): Vino tovarăşă Irina. Nu-ţi fie teamă. (*O scoate afară pe Irina, care plânge*.)

DIRECTORUL (*Mirelei*): Nu-ţi permit să te amesteci între mine şi...

MIRELA: Bănuiesc că din acest moment Irina nu mai e soţia dumitale.

DIRECTORUL: De unde ştii tu asta?

MIRELA: Nu-ţi permit să mă tutuieşti tovarăşe director.

DIRECTORUL (*urlă*): Ce?

BOGDAN (*intră grăbit*): Ce e Mirela? Ce s-a întâmplat?

MIRELA (*calmă*): Nimic. Suntem în cancelaria unei şcoli. E un loc unde nu sunt permise mojiciile.

DIRECTOBUL (*vrea să răspundă ceva*): Ascultă... (*Se răzgândeşte şi iese mormăind*.) V-arăt eu vouă! Obraznici şi depravaţi.

MIRELA: Unde e Irina?

BOGDAN: Am trimis-o la gazda voastră. O să stea cu voi în noaptea asta.

MIBELA (*merge la geam şi priveşte gânditoare dealul din fund*): Tristă istorie. Dar de treaba asta o să se ocupe alţii. Mă uit la dealul acela şi-mi dau seama cât e de ciudat...

BOGDAN: Ce e ciudat?

MIRELA: Totul! A trecut o lună... şi parc-a trecut o viaţă! Ce bizară senzaţie! Am fost trup şi suflet ca tine în această lună.

BOGDAN: Şi-n tot acest timp nu ţi-am sărutat nici măcar mâna!

MIRELA: Poate asta a fost mica noastră extravaganţă.

BOGDAN: Da, dar acum plec şi nici n-am apucat să-ţi spun... Mirela, trebuie neapărat să-ţi spun...

MIRELA (cu un mic surâs): Stai! Numărăm din nou

secundele?

BOGDAN (cu fervoare): Nu, Mirela. Nu glumi! Pentru mine preţul fericirii va fi socotit de aci înainte în secunde. Toate secundele pe care le voi număra aşteptând să te reîntâlnesc.

MIRELA (*cu o grimasă ironica faţa de tonul lui înflăcărat*): Ooo! Câta fervoare! N-ai vrea să convenim ce fel de despărţire alegem?

BOGDAN: Cum?!

MIRELA: Există despărţiri sentimentale: cei doi eroi suspină adânc, plâng unul pe umărul altuia, oftează... Există despărţiri erotice: cei doi eroi se sărută lung.

BOGDAN (*amărât*): Hai să nu mai facem pe grozavii, Mirela. Hai să recunoaştem că suntem foarte trişti, amândoi!

MIRELA (*cedând: se aşează pe un scaun, obosită*): De acord.

BOGDAN: Am trăit un vis. A durat două luni. Şi acum... Oare toate fericirile se sfârşesc aşa, banal, stupid, iremediabil?

MIRELA: De ce iremediabil? Tu ai să-mi scrii în fiecare dimineaţă. Eu ani să-ţi răspund în fiecare seară. Tu ai să pui câte două lacrimi în colţul din dreapta sus, eu am să pun câte două sărutări, cu buzele bine rujate, ca să lase urme, pe colţul din dreapta jos...

BOGDAN: Te rog! N-am optat pentru despărţirile zeflemiste. (*Cu o răbufnire copilărească*.) Afurisitul tău de deal! I-am scormonit toate măruntaiele! L-am vânturat centimetru cu centimetru...

VELCESCU (*intra cu primarul*): Toate astea le vom discuta de faţă cu... (*Dă cu ochii de figurile amărâte ale celor doi tineri, observă valiza lui Bogdan lângă uşă şi înţelege; către primar*.) Mergi dumneata înainte şi anunţă-mă când s-a adunat lumea.

PRIMARUL: Am înţeles. (*Iese*.)

VELCESCU (*se întoarce către cei doi tineri*): Ce este copii?

Ceva nu e în regulă?

BOGDAN (ricanând): Mi-am făcut valiza.

VELCESCU (*surâzând cu blândeţe*) Văd! (*Către Mirela.*) Trebuie să plece la Răcureni. E meseria lui.

MIRELA: Mi-aţi mai spus-o!

BOGDAN: Tovarăşe preşedinte, noi...

VELCESCU: Voi sunteţi foarte amărâţi! Observ!

BOGDAN: De fapt între noi doi...

VELCESCU: Nu e nevoie să-mi explici. Voi îmi sunteţi foarte dragi, amândoi. (*Zâmbind tainic.*) Voi veghea personal ca legăturile poştale dintre Răcurenii din Deal şi Movila Veche să fie cât mai rapide. E tot ceea ce pot face pentru voi, deocamdată. Subliniez: deocamdată.

BOGDAN: Vă mulţumim.

VELCESCU: Iar după ce dumnealui va găsi comoara... (*Alt ton.*) Poate că în Cetăţuia de-acolo, Bogdane, o să descoperi o comoară...

STELU (*năvăleşte înăuntru urmat de Victoriţa; amândoi gâfâie fericiţi*): Am găsit-o tovarăşe Bogdan! Am găsit-o!

VELCESCU: Ce-aţi găsit?

STELU: Comoara!

BOGDAN: Cum?

VICTORIŢA: Stelu a găsit-o, domnişorico! Stelu în persoană!

STELU: (*le arată ce ţine în pumni*): Uitaţi-vă! Bani de aur.

VICTORIŢA: O mulţime de bănuţi de aur!

MIRELA (*privind şi ea monezile pe care le suceşte şi le răsuceşte febril arheologul*): E de necrezut! Nu, Bogdane? Sunt într-adevăr bani de aur?

VELCESCU: Unde i-ai găsii?

STELU: Sus pe deal.

BOGDAN: Unde sus?

STELU: Dumneavoastră aţi săpat la piciorul dealului, dar eu m-am luat după poveste.

BOGDAN: Ce poveste?

VICTORIŢA: Aia pe care am scris-o de la domnişoara Otilia. Zicea de un brâu petrecut peste mijlocul satului nostru. Care, ciorile, o fi brâul asta? - mi-am zis. Şi atunci ţuşti cu povestea la Stelu.

STELU: În toate legendele regiunii noastre „brâul fermecat" este gârliţa satului. Or, gârliţa satului iese din dealul acela.

BOGDAN: Aţi luat-o deci în sus pe firul apei?

VICTORIŢA: El singur. Eu nu eram.

STELU: Spre vârf e un podeţ...

VICTORIŢA: Lemnul lucrat de mana meşterilor.

STELU: De acolo apa se împarte spre două izvoare.

VICTORIŢA: „Locul unde se înnoadă capetele brâului cu cerul".

STELU: L-am ales pe cel dinspre apus şi-am acoperit gura izvorului cu palmele bine închise.

MIRELA: De ce?

STELU: „Astupă răsuflarea pământului cu palmele". Aşa zice povestea.

VICTORIŢA: Şi-au curs bani, bănuţii de aur!

STELU: Mai întâi au ieşit trei, unul după altul, apoi încă şase.

VELCESCU (*către Bogdan*): Cum îţi explici toată istoria asta?

BOGDAN: Adevărul e că numai la cele două izvoare nu m-am gândit. Explicaţia e simplă: monezile sunt înfipte ici-colo în pământ. Când astupi gura izvorului, jgheabul lui se umple cu apă. Atunci unele monede sunt desprinse de la locul lor şi împinse afară...

MIRELA: Povestea bătrânei se baza deci pe un fapt real.

BOGDAN: Numai că aceştia nu sunt bani de aur...

VICTORIŢA: Aoileo!

BOGDAN: Sunt de aramă. Uitaţi-vă, tovarăşe preşedinte.

VELCESCU: Aşa e!

STELU (*dezamăgit*): Deci o făcurăm de...

BOGDAN: Nu Stelule, nu te întrista. Arama asta valorează

mai mult decât aurul.

VICTORIŢA (*înviorată*): Daa?!

BOGDAN: Sunt monede de aramă din civilizaţia scito-tracică. Dealul acela ascunde urme ale unor aşezări omeneşti vechi de peste 5.000 de ani.

VICTORIŢA: Auzi Stelule!

BOGDAN: Le vom dezgropa una câte una.

MIRELA (*cu o tresărire involuntară*): Deci nu mai pleci?

BOGDAN: Nu. (*Se uita întrebător la primul secretar.*) Fiindcă acum...

VELCESCU (*cu un mic surâs*): Trebuie să recunosc că te-ai orientat foarte bine, Bogdane. Mă refer la ideea ta de a începe prospecţiunile aici, la Movila Verbe.

BOGDAN (*zornăind bănuţii triumfător*): Vedeţi?

VELCESCU: Dar ştii că nu mă gândesc la comoară. Nu ea o să ridice satul ăsta. Nădejdea mi-e în pofta de viaţă, în ambiţia pe care aţi trezit-o printre oamenii de aci.

MIRELA: Eu sunt foarte fericită pentru asta.

VELCESCU: Şi eu. (*Cu bonomie.*) Mai ales că-mi luasem o grijă în plus cu legăturile alea poştale dintre Răcureni şi Movila Vechie.

PRIMARUL (*intră*): Tovarăşe preşedinte s-au adunat toţi la primărie.

VELCESCU: Rine. Haidem! Cu bine, copii! Haidem primarule! (*Iese eu primarul.*)

STELU: Hai şi noi Victoriţo! (*Ies.*) Am o vorbă cu tine.

BOGDAN: Ce zici de toate astea. Mirela?

MIRELA: Nu ştiu! E atât de frumos. (*Merge în geam şi-l deschide gânditoare.*) Atât de multe lucruri! Atât de neaşteptate!... Dealul acela! Hm! Dealul copilăriei mele! Fiecare îl are în faţa lui! Şi fiecare vrea să-l urce... să treacă peste culme... să afle ce e dincolo. Dincolo! Ani de zile am tânjit după dealul copilăriei mele! Amintirile se încurcaseră. Nu mai ştiam ce era dincolo. Dar acum ştiu! (*Se întoarce spre el.*) Dincolo... erai tu!

BOGDAN (*şoptit*): Mirela!
MIRELA: Da.
ROG DAN: Cred că am să te sărut.
MIRELA: Eu sunt absolut sigură. (*Se îmbrăţişează*.)
VICTORIŢA (*dă buzna înăuntru*): Aoileo!
MIRELA (*desprinzându-se, cu reproş*): Victoriţo!
VICTORIŢA: Ştiu: fără „aoileo”! Vroiam să vă spun că mă mărit cu Stelu! Dar nu acu'! După!
MIRELA: După ce?
VICTORIŢA (*cu un zâmbet şiret spre cei doi*): După ce învăţ să ciocănesc la uşă!

---- CORTINA ----